

זוהר לעם

ויקהל

חלק א'

קבלה לעם
www.kab.co.il

תוכן עניינים

3	ויקהל חלק א'
3	ויקהל משה
4	שלוש אשמורות
6	מלאך המוות נמצא בין הנשים
7	מי עלה שמיים ויירד
8	כל נדיב ליבו יביא
10	במעשה בראשית, בכולם התנה עימהם
10	יונה שירד לאונייה
12	ספר למעלה ספר למטה
13	שניים ממאה
13	כוונת התפילה
14	עליית התפילה
22	מדורת אש שבערב שבת
24	מהו שבת
26	נשמה יתרה
27	השמירה שבשבת
28	תפילת השבת
28	סוד ספר התורה

ויקהל

ויקהל משה

הצדדים, במוח ובקליפה. ומשום שהיו אלו ערב רב ביניהם, כתוב, מאת כל איש אשר יידבנו ליבו. לכלול אותם בין ישראל, שהם מוח. וכולם נפקדו להשתתף במשכן.

ח) אח"כ נטה מין למינו, ובאו הערב רב, ועשו את העגל, ונטו אחריהם מישראל כל אלו שמתו. וגרמו לישראל מוות והריגה. אמר הקב"ה, מכאן והלאה, מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד ישראל בלבד. מיד כתוב, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. וכתוב אחריו, קחו מאיתכם תרומה לה'. מאיתכם, ולא כמ"ש מקודם, מאת כל איש אשר יידבנו ליבו. ויקהל משה. מאיזה מקום הקהיל אותם? אלא משום שהערב רב ביניהם, היה צריך משה להקהיל אותם, ולייחד אותם מביניהם.

ט) הקהל את העם האנשים והנשים והטף. כמו שהלאה הוא כלל של כל ישראל, אף כאן הכלל של כל ישראל. ומי הם? שישים ריבוא (600,000).

י) כשירד משה מהר סיני, כתוב, וישמע יהושוע את קול העם בְּרָעָה, ויאמר אל משה, קול מלחמה במחנה. האם יהושוע שמע ומשה לא שמע? אלא עד עתה לא היה יודע יהושוע, ומשה היה יודע, וע"כ כתוב, וישמע יהושוע. ברעה, כתוב עם האות ה', כי הקול הזה היה בס"א, שנקרא רָעָה. ויהושוע היה פני הלבנה, המלכות, הסתכל בקול, שהיה מצד הרעה. מיד כתוב, ויאמר אל משה, קול מלחמה במחנה.

יא) שני לוחות האבנים הראשונים, שהכבידו על ידיו של משה, נפלו ונשברו, משום שפרחו האותיות מלוחות האבנים, ונשאר האבנים בלי רוח האותיות, וע"כ הוכבדו.

יב) בד' תקופות השנה, חו"ג תו"מ, מתעורר קול בד' רוחות העולם. שתקופת ניסן, דרום וחסד. ותקופת תשרי, צפון וגבורה. ותקופת תמוז, מזרח ות"ת. ותקופת טבת, מערב ומלכות. וכל אחת כלולה מכולם. בקול ההוא מתעוררת התעוררות של הס"א. והתעוררות ההיא של הס"א נכנסת בין קול לקול, בין קול דת"ת לקול דמלכות. וחשך האור בקול שלמטה, במלכות. ומשום שאינו מגיע האור של קול שלמעלה מת"ת, אל הקול שלמטה, למלכות, ע"כ מקדים התעוררות של הס"א, והנחש, שפיתה האישה, חוה, נכנס בין ת"ת למלכות, ולוקח אור. וקול ההוא של הס"א, הוא קול מלחמה, קול רעה. וזהו בְּרָעָה, כמ"ש, וישמע יהושוע את קול העם ברעה.

א) בעמלק כתוב, פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל, אשר שם לו בדרך בעלותו ממצרים. מה הטעם, שבכל המלחמות שעשו שאר העמים עם ישראל, לא היה קשה לפני הקב"ה, כמלחמה זו שעשה עמלק עימהם? אלא ודאי המלחמה של עמלק הייתה בכל הצדדים למעלה ולמטה, כי בזמן ההוא התחזק נחש הרע למעלה ולמטה בעוה"ז.

ב) כמו שנחש הרע אורב על פרשת דרכים, אף כן עמלק היה נחש רע לישראל, שארב להם על פרשת דרכים, כמ"ש, אשר שם לו בדרך בעלותו ממצרים. וארב הוא למעלה לטמא המקדש, המלכות, וארב למטה, לטמא את ישראל, כמ"ש, זכור את אשר עשה לך עמלק, אשר קָרַךְ בדרך.

ג) וע"כ בבלעם כתוב, וייקר אלקים אל בלעם. וייקר, הוא לשון טומאה, מלשון מקרה לילה. והלוא אלקים הוא קודש? אלא הקב"ה הזמין לו מקום של הטומאה להיטמא בו, באותה המדרגה שהוא התדבק להיטמא בה. ובלעם חשב באלו הקורבנות שהקריב, לעלות למעלה לקדושה, מיד הזמין לו הקב"ה מקום של הטומאה. אמר לו, הרי הטומאה אליך, כמו שראוי לך. וע"כ כתוב, וייקר אלקים אל בלעם.

ד) כעין זה כתוב, אשר קרך בדרך. שפירושו, הזמין לך אותנו נחש הרע למעלה, לטמא אותך בכל הצדדים. ולולא שהתחזק משה למעלה, ויהושוע למטה, לא יכלו לו ישראל. ומשום זה נטר הקב"ה שנאה ההיא לדורי דורות, משום שחשב לעקור אות הברית ממקומו. ומשום זה כתוב, פקדתי, כלומר, בפקידה, שהיא המלכות, כי שם נרמז אות ברית קודש.

ה) כתוב, ויאמר שאול אל הקיני, לכו סורו רדו מתוך עמלקי. קיני זה יתרו. ומי נתן בני יתרו שיהיו דירתם בעמלק, והרי ביריחו היו שורים? אלא כתוב, ובני קיני חותן משה, עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה. וכשעלו משם, שרו בתחום של עמלק. עד אותו הזמן, שבא שאול המלך. שכתוב, ויִסַר קיני מתוך עמלק.

ו) כי בזמן שנמצאים רשעים, אלו החסידים והצדיקים הנמצאים ביניהם, נתפסים בעוונם. וע"כ הסיר שאול את הקיני מתוך עמלק. כעין זה, לולא אותו הערב רב שהתחברו בישראל, לא היו נענשים ישראל על חטא העגל.

ז) כתוב, וייקחו לי תרומה מאת כל איש אשר יידבנו ליבו, שכולל הכול, אפילו את הערב רב, משום שרצה הקב"ה לעשות מעשה המשכן מכל

ההיא שהתדבקה בהם. כיוון שמחל הקב"ה עוונם, אז כתוב, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר ציווה ה' לעשות אותם. כי ערב רב ההוא עבר מהם.

יג) וע"כ שמע יהושוע, ולא משה. משום שהרעה הזו לקח אור הלבנה, המלכות, שיהושוע היה נאחז בה. ומשה, שהיה נאחז בשמש, ז"א, לא שמע. וכל ישראל, חשך האור שלהם, משום הרעה

שלוש אשמורות

האמצעי הנכנס למלכות, הנקראת גן עדן. אבל מבחינת האומרים שירה, נחלק הלילה לפי ג' קווים, שבכל קו חו"ג תו"מ. משום שהמלכות דמלכות אינה פועלת, ולא שייך שירה מבחינתה.

טז) מחנה ראשון התמנה בארבע שעות ראשונות של תחילת הלילה לשבח אדונם, קו ימין, חסד. והם אומרים, לה' הארץ ומלואה, כי הוא על ימים יְסֻדָּה, מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קודשו, נקי כפיים ובר לבב. שאומרים זה, משום כשהלילה פורש כנפיו על העולם, אז כל בני העולם טועמים טעם המוות, ונשמותיהם יוצאות לעלות למעלה.

ואלו המלאכים עומדים ואומרים על הנשמות, מי יעלה בהר ה'. הר ה', זהו הר הבית. מקום קודשו, זהו עזרת ישראל. כעין שיש בביהמ"ק של מעלה, המלכות, כך יש בביהמ"ק למטה. כל מה שיש בביהמ"ק של מטה, הר הבית, ועזרת ישראל, וקודש הקודשים, הם נמשכים מהצורות שיש בביהמ"ק של מעלה. וכשמסתכלים למטה, יודעים מה שיש למעלה, שיש גם שם הר הבית, ועזרת ישראל, וקודש הקודשים, הנקראים הר ה', מקום קודשו, וקודש הקודשים.

יז) משום שבכל רקיע ורקיע עומדים כמה ממונים וכמה שוטרם. וכשהנשמות יוצאות רוצות לעלות למעלה, ואם אינן זוכות, הם דוחים אותן לחוץ, והולכות ומשוטטות בעולם. ולוקחים אותן כמה גדודי רוחות, ומודיעים להם דברי שקר, ולפעמים דברי אמת ממה שיבוא בזמן קצר.

יח) ואלו נשמות הצדיקים הולכות ומשוטטות למעלה, ופותחים להן פתחים, ועולות למקום שנקרא הר ה', שהוא כעין הר הבית למטה. ומשם עולות למקום שנקרא מקום קודשו. ששם נראות כל הנשמות לפני אדונם, כעין מקום למטה, שנקרא עזרת ישראל, שנראים שם ישראל לפני הקב"ה. בשעה שהנשמות עומדות שם, אז שמחת ריבונם הוא לתקן בהן מקום קודש הקודשים. ושם רשומים כל מעשיהם וזכויותיהם.

יט) מחנה שני התמנה לומר שירה בארבע שעות השניות. ואומרים שירה רק שעתיים. עד שנחלק הלילה, והקב"ה, קו האמצעי, נכנס בגן עדן. כי מחנה מלאכים שני נמשך מקו שמאל, כי אשמורת השנייה היא קו שמאל, והיו צריכים לומר שירה עד תחילת ארבע שעות השלישיות.

יד) רבי אלעזר ורבי יוסי היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה, מטרם שנחלק הלילה. בתוך כך קרא התרנגול. כלומר, שהגיע חצות לילה. ברכו הברכה, אשר נתן לשכויי בינה להבחין בין יום ובין לילה. בכה רבי אלעזר ואמר, עד עתה הקב"ה הזדעזע 390 רקיעים והיכה בהם, והוריד שתי דמעות לתוך ים הגדול, ונזכר בבנינו מתוך בכייה.

טו) משום שלג' צדדים, ימין שמאל אמצע, נחלק הלילה ב-12 שעות הרשומות בו. ואם יש בלילה יותר מ-12 שעות, הם נחשבים של יום ואינם מלילה, כי רק 12 שעות הן של המלכות, הנקראת לילה. ואלו 12 שעות נחלקות לג' צדדים. וג' מחנות מלאכים קדושים נחלקים באלו ג' צדדים.

ד"ס חו"ג תו"מ אינם כלולים כל אחת מחו"ג תו"מ, שיהיה ט"ז (16) בחינות, משום שהמלכות נעלמה באלכסון, אלא שכלולים כל אחת רק מחג"ת, ואינם אלא רק י"ב (12) בחינות, כי ד"פ ג' הם י"ב. ונמצא, שעיקר ההארה רק חג"ת, ג' קווים. אבל הם מאירים בכל אחד מחו"ג תו"מ, ואפילו במלכות. ונמצא שהלילה נחלק לד' חלקים חו"ג תו"מ, שבכל חלק יש ג' קווים חג"ת. וב"ס חו"ג הם בחצי הלילה הראשון, והם שישה. כי בכל אחת ג' קווים. וב"ס תו"מ הם בחצי הלילה השני, והן שש שעות, כי כל אחת כלולה מג' קווים חג"ת.

אמנם הלילה מבחינת שירת המלאכים, אינו נחלק לד' אשמורות חו"ג תו"מ, אלא לשלוש אשמורות. והוא מטעם, כי המלאכים האומרים שירה בשלוש אשמורות, הם הממשיכים בזה הארת החכמה המאירה בלילה, כמ"ש, ותקם בעוד לילה. ופעולה זו של הארת החכמה אינו נוהג, אלא רק בג' קווים בלבד, ולא במלכות. כי המלכות רק מקבלת הארתם ומגלה אותם. אבל אינה פועלת כלום. וע"כ אין אשמורת מבחינתה, שתאמר שירה. וע"כ נחלק הלילה מבחינה זו רק לג' קווים, שבכל קו חו"ג תו"מ, והם 12 שעות הלילה מבחינה זו.

והתבאר שמבחינת מציאות הלילה, שהיא פרצוף המלכות, יש בה ד"ס חו"ג תו"מ. ונחלק על נקודת החצות, בעת שמתחיל להאיר ספירת הת"ת, קו האמצעי. שהקב"ה נכנס לגן עדן, קו

הקטנות מכונה בכייה, בעניין אותיות השניות לשם אהייה, שהם השם בוכייו. וזוכר שישראל סובלים בגלות מחמת הדינים דקו שמאל. ומוריד שתי דמעות לים הגדול, למלכות. שתי דמעות, שתי בחינות המלכויות, מפתחא ומנעולא, הכלולות במסך דחיריק. ומשום שהחכמה מכונה עיניים, נבחן מיעוט החכמה לדמעות.

אמנם כדי להמשיך מוחין דו"ק דחכמה, צריכים לגנוז הדינים דמנעולא. והזיווג דקו האמצעי צריך להיות רק על מסך דמפתחא. ואז מתעורר שלהבת אחת שבצד צפון, הדינים שבמסך דחיריק, הנקראים שלהבת. צד צפון, קו השמאל, לא יוכל להתעורר שם אלא רק המסך דמפתחא, המסך דמלכות שעלתה לבינה, שמחמת חזרת מלכות ההיא למקומה יצא קו השמאל. ועתה עיי קו האמצעי חזרה והתעוררה שם עליית המלכות לבינה, מסך דמפתחא.

ורוח אחד שבצד צפון, קו האמצעי הנכלל בצפון, מזדווג עם השלהבת, עם המסך דמפתחא, ואז חזר ונמשך עליו מוחין דו"ק דחכמה. והמסך דמפתחא, המכונה שלהבת שבצד צפון, מתפשט בעולם, ומנעולא נגנזה ונעלמה. ובשעה ההיא נחלק הלילה, שאז מתחיל שליטת ת"ת, קו האמצעי, והלילה נחלק. כי חצי לילה הראשון הוא ב' קווים חו"ג, וחצי לילה השני הוא תו"מ. והשלהבת, מסך דמפתחא, מכה בכנפי התרנגול, שהוא מלאך גבריאל. והוא קורא, זהו הכרוז, שקורא לעורר בני אדם משנתם.

כי מחמת הדינים דשמאל נמשך שינה לבני אדם, שהוא הסתלקות המוחין. ועיי השלהבת שמעורר קו האמצעי בקו השמאל, מתייחד השמאל עם הימין. והמוחין דו"ק דחכמה, רחמים, מתעוררים. ונפסק השינה מהצדיקים. ועיי רומז התרנגול, למטה, שבחצות לילה מגיע השלהבת, ההתעוררות, להכות עם ב' כנפיו זו בזו, שזה מורה על הייחוד דימין ושמאל. והוא קורא, שזה מורה על הכרוז שלמעלה, המפסיק שינה מהצדיקים. שגם התרנגול שלמטה בקריאה שלו, מעיר קצת אנשים משנתם. אז הקב"ה, קו האמצעי, נכנס בגן עדן, המלכות. כי אז מתחיל שליטת הת"ת, קו האמצעי.

כב אין נחת להקב"ה עד שנכנס לגן עדן להשתעשע עם נשמות הצדיקים. והסימן לייחוד הזה, הוא מה שאמרה אסתר, המלכות, למלך, ז"א, כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד, שהוא שליטת הדינים דקו השמאל. ויאמר המלך, מי הוא זה? ואמרה, המן הרע הזה, הקליפה הנמשכת מקו שמאל. ואז נעשה הזיווג על מסך דחיריק דמפתחא. ואז כתוב, והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן. קם, המשכת מוחין, כמ"ש, ותקם בעוד לילה. ממשתה היין, מוחין

אמנם כיוון שמבחינת מציאות המלכות, נחלק הלילה על ד' חלקים חו"ג תו"מ, שבכל אחת שלוש שעות, ונמצא שבנקודת חצות הלילה הסתיימה ספירת הגבורה, קו השמאל, ומתחילה ספירת הת"ת, קו האמצעי, לפיכך הוכרחו המלאכים שמקו שמאל להפסיק שירתם. כי כבר התחיל שליטת קו האמצעי מבחינת מציאות הלילה, ואומרים שירה רק שעתיים. עד שנחלק הלילה, שמוכרחים להפסיק שירתם בנקודת החצות, משום שאז נכנס הקב"ה, קו האמצעי, בגן עדן, המלכות. וכבר עברו זמנם של הנמשכים מקו שמאל מלומר שירה.

כג המלאכים של האשמורת השנייה הם לאחר חורבן הבית, אבלי ציון. שהם הבוכים על חורבן ביהמ"ק. ובתחילת ארבע השעות האמצעיות, קו השמאל, שבו נאחו בעיקר הס"א, פותחים ואומרים, על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו. ואלו הם שבוכים על נהרות בבל עם ישראל. שזה משמע כמ"ש, גם בכינו. שהמשמעות של המילה גם, שגם אנו בכינו, כמו המלאכים. ומאין לנו שבכו שם? כי כתוב, הן אַרְאֵלִם צעקו חוצה. מהו חוצה? זהו בבל. משום שכל המלאכים ליוו השכינה עד בבל, ושם בכו עם ישראל. ועיי פתחו, על נהרות בבל. וגמרו, זכור ה' לבני אָדָם.

כד אז מתעורר הקב"ה במדרגותיו, ומכה ברקיעים, ומזדעזעים 12,000 עולמות, ושואג ובוכה. שכתוב, ה' ממרום ישאג, וממעון קודשו ייתן קולו, שאוג ישאג על נְוָהוּ. וזוכר שישראל בגלות, ומוריד שתי דמעות לים הגדול. ואז מתעורר שלהבת אחת שבצד צפון, ורוח אחד שבצד צפון מזדווג עם שלהבת ההוא, והשלהבת הולכת ומשוטטת בעולם. ובשעה ההיא נחלק הלילה, והשלהבת הולכת ומכה בכנפי התרנגול, והוא קורא. ואז נכנס הקב"ה בגן עדן.

שלוש אשמורות של הלילה הם ג' קווים של המלכות. ומאשמורת השנייה, קו שמאל, נמשך דינים עד שבא קו האמצעי, ומייחד השמאל עם קו הימין, שהחכמה שבשמאל מתלבשת בחסדים שבימין, ואז מאירה בשלמות. ואין קו השמאל נכנע להתייחד עם הימין, עד שקו האמצעי מעלה המסך דחיריק, בתחילה מבחינת מלכות דמדה"ד, הנקראת מנעולא, ואח"כ ממלכות הנמתקת בבינה, הנקראת מפתחא.

אז, מחמת הדינים דקו שמאל, מתעורר הקב"ה, קו האמצעי, במדרגותיו, ומכה ברקיעים, כלומר, שמזדווג במסך דחיריק. ו-12,000 העולמות הנמשכים מהארת החכמה שבשמאל, מזדעזעים מחמת המסך שממעט אותם לו"ק. והם במספר 12, כי כל קו וקו כלול מכל י"ב בחינות המלכות. ושואג ובוכה, כי מחמת המסך, הממעט לו"ק, קטנות, נבחן ששואג ובוכה. כי

לריבונם ואומרים שירה. כמ"ש, בְּרוֹן יחד כוכבי בוקר, ויריעו כל בני אלקים, כל המלאכים. כי בלילה אומרים שירה רק המלאכים, הנמשכים ממלכות. אבל ביום אומרים שירה גם המלאכים הנמשכים מז"א.

כה בשעה שהשמש יוצא, ביום, אומרים ישראל שירה למטה, והשמש למעלה. בשעה שהשמש נוסע בגלגליו, פותח קול נעים, ואומר שירה, כמ"ש, הודו לה' קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו, שירו לו זמרו לו. וישראל משבחים אל הקב"ה ביום. אם לא היו בני העולם אטומי הלב וסתומי עיניים, לא היו יכולים לעמוד מקול הנעימות של גלגל השמש, כשנוסע ומשבח לפני הקב"ה.

מלאך המוות נמצא בין הנשים

[מלאך המוות אשתכח ביני נשי]

כו הקברות, לא יחזור באותה הדרך שהנשים עומדות, ולא יסתכל בהן כלל, אלא יטה עצמו בדרך אחרת. ומשום שבני אדם אינם יודעים ואינם מסתכלים ע"ז, רוב העולם נידונים בדן ומסתלקים מטרם שבא זמנם.

לא א"כ, האם טוב לאדם שלא ילווה המת? לא. כי האדם השומר את עצמו באופן הזה, הוא ראוי לאריכות ימים, ולעוה"ב.

לב הראשונים התקינו לתקוע בשופר להוצאת המת מביתו לבית הקברות, לא בשביל המת לכבודו, אלא כדי להגן על האנשים החיים, שלא ישלוט עליהם מלאך המוות, להשטין למעלה.

לג וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בחוצרות. על הצר, זהו מלאך המוות. הצורר אתכם תמיד וממית בני אדם, ומבקש להמית את הכול. התיקון שלו, והרעותם. אם ברה"ש, ביום הדין למעלה, יורד מלאך המוות למטה, כדי להסתכל במעשה בני אדם, ולעלות למעלה להשטין עליהם. וישראל, שיודעים שמלאך המוות יורד למטה, ועולה למעלה להיות מקטרג עליהם, מקדימים לתקוע בשופר לייבב עליו, שלא יוכל להם, ולהגן עליהם.

לד וכש"כ בשעה שעושה דין והורג בני אדם, ונמצא למטה. וכש"כ בשעה שהולכים לבית הקברות וחוזרים מבית הקברות. כי בשעה שנשים נושאות רגליהן עם המת, הוא יורד ונמצא לפניו. שכתוב, רגליה יורדות מוות. יורדות למקום שנקרא מוות, שמלאך המוות בא לפניו, בשעת נשיאת רגליהן ללוות המת. כי ע"כ גרמה חוה המוות לכל העולם.

לה כתוב, כן דרך אישה מְנַאֲפֶת, אכלה ומחתה פיה ואמרה, לא פעלתי אָנוּן. כן דרך

דו"ק דחכמה. בחמתו, בהתפעלות מרוב הדינים שנמשכים מקו שמאל. אל גינת הביתן, גן העדן.

כג בשעה שהקב"ה נכנס בגן העדן, כל עצי הגן, וכל אלו נשמות הצדיקים, פותחים ואומרים, שאו שערים ראשיכם, ויבוא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, ה' עיזוז וגיבור. ובשעה שנשמות הצדיקים, שהם בארץ, חוזרות לגופיהם, אז מחזקים אותן כל אלו המלאכים, ואומרים, הנה בָּרְכוּ את ה', כל עבדי ה'. פסוק זה אומרים המחנה השלישי בארבע שעות האחרונות, קו האמצעי.

כד והמחנה השלישי אומרים שירה, עד שאור הבוקר עולה, שאז משבחים לריבונם, כל אלו כוכבים ומזלות, וכל אלו מלאכים העליונים השולטים ביום, הנמשכים מז"א, כולם משבחים

כו בתוך כך שעסקו רבי אלעזר ורבי יוסי בתורה, האיר היום. קמו והלכו לפני רבי שמעון. כיוון שראה אותם, אמר רבי שמעון, אלעזר בני, אתה והחברים הסתירו עצמכם ג' ימים אלו, שלא תצאו לחוץ, משום שמלאך המוות נמצא בעיר, ויש לו רשות לחבל, וכיוון שניתנה רשות למשחית, יכול להשחית כל מי שנראה לפניו.

כז ועוד, כי האדם הנראה לפניו, מלאך המוות עולה ומשטין עליו ומזכיר עוונותיו, ומבקש דין מלפני הקב"ה, ואינו סר משם, עד שאותו האדם נידון, וניתנה לו רשות, והורג אותו.

כח רוב בני העולם אינם מתים לפני זמנם, חוץ מאלו שאינם יודעים לשמור את עצמם. כי בשעה שמוציאים המת מביתו לבית הקברות, נמצא מלאך המוות בין הנשים, משום שכך דרכו שפיתה את חוה, ובגללה גרם המוות לכל העולם, שע"כ הוא ממית האדם. והגברים נמצאים עם המת. ומלאך המוות נכנס בין הנשים, בדרך עד בית הקברות.

כט ויש לו רשות אז להמית בני אדם. והוא מסתכל בפניהם של הנראים לפניו בדרך לבית הקברות, מהשעה שמוציאים המת מביתו לבית הקברות, עד שחוזרים לביתם. ומשום זה, גורם מוות לכמה אנשים בעולם מטרם שמגיע זמנם. משום שעולה ומשטין ומזכיר עוונותיו של האדם לפני הקב"ה, והוא נידון על אלו העוונות, ומסתלק מטרם שמגיע זמנו.

ל התיקון להישמר מפני מלאך המוות הוא, בשעה שנושאים המת לבית הקברות, יהפוך אדם את פניו ויעזוב הנשים, שיהיו אחר כתפיו. ואם הנשים מקדימות, יילך מאחוריהן, באופן, שלא יתראה עימהן פב"פ. ואחר שחוזרים מבית

כתוב, ויבואו האנשים על הנשים, אחר כתפיהן. **לט)** ויאמר ה' אל נוח, בוא אתה וכל ביתך אל התיבה. האם לא יכול הקב"ה לשמור את נוח במקום אחד בעולם, שיהיה מבול בכל העולם, ולא יהיה באותו המקום? או לשמור אותו בארץ ישראל, כמ"ש בה, לא גושמה ביום זעם, שלא ירדו עליה מי המבול?

מ) אלא כיוון שהמשחית ירד לעולם, מי שלא סגר את עצמו, ונמצא לפניו בגלוי, מתחייב בנפשו, כי המית את עצמו. כמ"ש, הימלט על נפשך אל תביט אחרך, משום שהמשחית הלך אחר כתפיו, ואם החזיר ראשו והסתכל בו פב"פ, היה יכול להזיק לו.

מא) וע"כ כתוב בנח, ויסגור ה' בעדו, שלא יתראה לפני המשחית, ולא ישלוט עליו מלאך המוות.

מב) ויקהל משה. חוזר פעם שנייה על מעשה המשכן, כמקודם בפרשת תרומה. מעשה המשכן לא נעשה אלא מישראל לבדם, ולא מערב רב. משום שהערב רב המשיכו בחזרה את מלאך המוות לרדת לעולם. כיוון שהסתכל משה בזה, השליך הערב רב לחוץ, והקהיל את ישראל לבדם. כמ"ש, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. משא"כ בפרשת תרומה, כתוב, מאת כל איש אשר יידבנו ליבו תיקחו את תרומתי. שגם הערב רב היו בכלל. וע"כ היה צריך לומר מעשה המשכן פעם שנייה.

אישה מנאפת, זהו מלאך המוות. אכלה ומחתה פיה, ששורף העולם בלהבות שלו, וממית אנשים מטרם שמגיע זמנם. ואמרה, לא פעלתי אוון, כי דין ביקש עליהם ונתפסו בעוונם, ובדין אמת מתו.

לו) בשעה שעשו ישראל את העגל, ומתו כל אלו ההמונים, היה מלאך המוות נמצא בין הנשים בתוך מחנה ישראל. כיוון שראה משה, שמלאך המוות נמצא בין הנשים, ומחנה ישראל ביניהן, מיד הקהיל את כל האנשים בפני עצמם. כמ"ש, ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. אלו הם הגברים, שהקהיל אותם והפריד אותם לבדם.

לז) ומלאך המוות לא היה נפרד מהנשים, עד שהוקם ביהמ"ק, שכתוב, ויקם משה את המשכן. ואפילו בשעה שהנשים היו מביאות נדבה למשכן, לא עבר מהן. עד שראה משה, ונתן עצה אל האנשים, שלא יבואו עימהן בחיבור אחד, ולא יתראו פב"פ, אלא שילכו אחר כתפיהן. כמ"ש, ויבואו האנשים על הנשים. לא כתוב, ויביאו, אלא כתוב, ויבואו. שהאנשים לא היו הולכים עימהן, בדרך אחת, אלא אחר כתפיהן. משום שמלאך המוות לא נפרד מהן עד שהוקם המשכן.

לח) אין מלאך המוות נמצא בין פחות משבע נשים, ולא פחות מעשר. בדרך הוא נמצא בשבע נשים בגלוי, ומבקש דין. ואם יש עשר נשים, הוא משטין להמית. ומשום שנמצא גלוי ביניהן בדרך,

מי עלה שמיים ויירד

בסערה השמיים, שנכנס בסערה והתלבש בסערה, ועלה למעלה.

מו) בספרו של אדה"ר נאמר, באלו תולדות שיבואו לעולם, יהיה רוח אחד שיירד לעולם בארץ, ויתלבש בגוף, ושמו אליהו. ובגוף ההוא יסתלק מן העולם, ויתפשט מגופו וישאר בסערה. וגוף אחר של אור יזדמן לו, להיות בו בין המלאכים. וכאשר יירד לעוה"ז, יתלבש בגוף ההוא, שנשאר בעולם ההוא, בסערה, ובגוף ההוא יראה למטה, ובגוף האחר של אור יראה למעלה. וזהו כמ"ש, מי עלה שמיים ויירד, שלא היה אדם, שרוח שלו יעלה לשמיים אחר הסתלקות הגוף, ויירד אח"כ למטה, כמו אליהו, שעלה למעלה וירד למטה.

מז) מי עלה שמיים ויירד. מי עלה שמיים, זה אליהו. ויירד, זהו יונה. שהוריד אותו הדג לתוך התהומות, למעמקי הים. יונה בא מכוחו של אליהו, שהיה לו נפש אליהו. לפיכך אליהו עלה ויונה ירד. זה שאל נפשו למות, וזה שאל נפשו למות. ומשום זה נקרא בן אמיתי, שכתוב, ודבר ה' בפיך אמת.

מח) מי צרר מים בשמלה. מי צרר, זה אליהו, שקשר קשר המים בעולם, ולא ירד טל ומטר

מג) מי עלה שמיים ויירד, מי אסף רוח בחופניו, מי צרר מים בשמלה, מי הקים כל אפסי ארץ, מה שמו ומה שם בנו כי תדע. הכול בהקב"ה, שהוא הכול. מה שמו ומה שם בנו כי תדע, זהו הקב"ה. מה שמו, הווי"ה. ומה שם בנו, ישראל. כמ"ש, בני בכורי ישראל. מי עלה שמיים, זה משה, כמ"ש, ואל משה אמר, עלה אל ה'.

מד) מי עלה שמיים, זהו אליהו, שכתוב בו, ויעל אליהו בסערה השמיים. ואיך היה יכול אליהו לעלות השמיים, הרי השמיים כולם אינם יכולים לסבול מגוף של עוה"ז, אפילו כגודל גרעין חרדל, ואיך כתוב, ויעל אליהו בסערה השמיים?

מה) אלא כמ"ש, ויירד ה' על הר סיני. וכתוב, ויבוא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. והרי הקב"ה שהיה בהר סיני, הוא כמ"ש, ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר, ואיך היה יכול משה לעלות אליו?

אלא כמ"ש במשה, ויבוא משה בתוך הענן ויעל אל ההר, שנכנס בענן כמי שמתלבש בלבוש. וכתוב, ואל משה אמר, עלה אל ה', שג"כ התלבש בענן ונכנס בתוכו. ובענן קרב אל האש, ויכול להתקרב. אף כך אליהו, שכתוב, ויעל אליהו

ז"א, ומקהיל כל אלו הקדושים שלמטה, הצדיקים שבעוה"ז, וכל השרים הקדושים, מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, וכל מחנות העליונים, המלאכים, שיהיו כולם מוכנים יחד. כמ"ש, ויקהל משה, זהו השמיים, ז"א. וכמ"ש, את כל עדת בני ישראל, אלו הם י"ב מחנות עליונים הקדושים, המרכבה התחתונה, שהמלכות רוכבת עליהם, והם מעלים את המלכות לזיווג עם ז"א.

מרכבה העליונה, חגת"מ שלמעלה מחזה דז"א, ד' רגלי הכיסא של הבינה. והם י"ב, כי כל אחד מחגת"מ כלול מחג"ת. ועד"ז מרכבה תחתונה היא ד"ס נהי"מ של הנוקבא, הנקראות ד' חיות או ד' מלאכים, מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, או ד' מחנות מלאכים. וגם הם י"ב, כי כל אחד מד"ס נהי"מ כלולה מנהי"י. כמו שהתבאר בחגת"מ. ועד"ז ד' המלאכים וד' המחנות, הם י"ב מחנות עליונים הקדושים. כי ד' מחנות מלאכים, כלול כל מחנה מג' מחנות, והם הנושאות את הכיסא, המלכות, לזיווג עם ז"א.

כל נדיב ליבו יביאָה

יש בהם י"ב כמו בחג"ת דז"א.

נה כתוב, יביאה, ולא כתוב, יביאה. יביאה, לשון יחיד, מורה לייחד הכול כאחד, זו"ן. לא כתוב, יביא, אלא יביאה, שמורה על המלכות, הנקראת תרומה, שיעלה אותה אל בעלה בכבוד כמו שצריך. אַת תרומת ה'. את, בא לרבות כל אלו מחנות מלאכים האחרים, להתחבר הכול יחד. והם י"ב מחנות בכלל אחד, כמ"ש, זהב וכסף ונחושת, שהם י"ב מינים. אלו הם י"ב מחנות העליונים, שכלולים כולם יחד בכלל הארבע, הנקראות חיות הקודש. כי כל חיה כלולה מג', והם י"ב.

נו וכל אלו עולים אל הכיסא הקדוש, המלכות, להעלות אותה למעלה להתחבר בבעלה, ז"א, כדי שיהיה הכול אחד. כדי שיימצא עימה בכבוד העליון. אז יושב מלך העליון על כיסא הקדוש, והתחברה אישה בבעלה, מלכות בז"א, להיות הכול אחד. ואז הוא שמחת הכול.

נז כאן בתחילה מתחיל למנות זהב ואח"כ כסף, משום שהחשבון הוא מלמטה למעלה, שנמצא גבורה, זהב, קודמת לחסד, כסף. אבל כשבא לחשב מחשבון המרכבה שלמעלה, בתחילה מתחיל למנות מימין, כסף, ואח"כ משמאל, זהב. כמ"ש, לי הכסף ולי הזהב. משום שהמדובר למעלה. ובמרכבה שלמטה, במלכות, מתחיל משמאל ואח"כ מימין, כמ"ש, זהב וכסף ונחושת.

נח וכל אלו המרכבות נקראות, נדיב לב. כמ"ש, כל נדיב לב. כל, הוא לכלול כל שאר י"ב

השמיים. בשמלה, זה אליהו, שהיה מביא האֲדָרֶת שלו לעשות ניסים, שבקע בה הוא ואלישע, את הירדן. מי אסף רוח בחופניו. זה אליהו, שהחזיר רוחו של אדם לתוך גופו אחר שמת.

נט מי הקים כל אפסי ארץ. זה אליהו, שאחר שצרר המים, ונשבע על המטר, הנה אח"כ חזר בתפילה, והקים כל העולם, שירד מטר, וניתן מזון לכל. מה שמו, אליהו. ומה שם בנו, אליהו. ומה שמו, כשעלה למעלה, אליהו. ומה שם בנו, כשירד למטה, ונעשה שליח לעשות ניסים, שמו אליהו.

נז מ"י עלה שמיים, זהו הקב"ה. מ"י שם הבינה. שמיים, ז"א, מעלה את הבינה. ד' רוחות העולם, ד"ס חגת"מ שמחזה ולמעלה דז"א, הם המרכבה העליונה לבינה, מ"י, והם יסודות הראשונים לכל, וכולם תלויים במקום, שנקרא מ"י, שהם מרכבה לה.

נא כשנמצאת שעת רצון לפני הקב"ה, לייחד מרכבה עליונה במרכבה תחתונה, שתהינה כולן אחת, אז יוצא קול ממקום קדוש העליון, שמיים,

נב קחו מאיתכם תרומה לה', כל נדיב ליבו יביאָה את תרומת ה' זהב וכסף ונחושת. קחו מאיתכם תרומה. היתקנו כולכם להעלות עליכם, ולשאת עליכם, את כבוד הכיסא הקדוש, המלכות, להעלות למעלה, לז"א.

נג הפרישו מכם אלו המכובדים, אלו שרים העליונים, מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, להעלות תרומה זו, הכיסא הקדוש, המלכות, להתחבר באבות, חג"ת דז"א. והמטרוניתא, המלכות, אינה ראויה לבוא לבעלה, אלא באלו בתולות עלמות הבאות עימה, ומנהיגות אותה עד שמגיעה לבעלה, ז"א.

הבתולות הן המדרגות הנמשכות מאחוריים דמלכות, והן ז' היכלות דבריאה, ז' הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. והן כמ"ש, בתולות אחריה רעותיה מובאות לך. כי היות שהמלכות בשעת גדלותה רק בכלים דחסדים, לפיכך היא צריכה לז' הנערות, שישלימו את הכלים דאחוריים שלה, כי הארת החכמה אינה מתלבשת אלא רק בכלים דאחוריים.

נד כל נדיב ליבו יביאה. אלו הם ארבע מחנות מלאכים העליונים, הנמשכים מנהי"מ דמלכות, שבכללם כלולים כל י"ב המחנות. כי כל אחד מהארבע כלול מג', הם י"ב. והם היוצאים מהאבות העליונים, חג"ת, הנקראים נדיבים. כמ"ש בבאר, פְרוּהָ נְדִיבֵי עַם, האבות. כי החג"ת בנו את הבאר, המלכות, ותיקנו אותה. ונמצא שנהי"מ דמלכות הם יוצאים מחג"ת דז"א. וע"כ

את דוד. כמ"ש, ואבחר בדוד עבדי.

סו אשרי שאֵל יעקב בעָזרוֹ, שָׁבְרוּ על ה' אלקיו. משום שיעקב לא בטח באביו ולא באימו, כשברח מפני אחיו, והלך יחיד בלי כסף, כמ"ש, כי במקלי עברתי את הירדן הזה. והוא בטח בהקב"ה, שכתוב, אם יהיה אלקים עימדי ושמרני. והכול ביקש מהקב"ה, ונתן לו.

סז שברו על ה' אלקיו. שברו, ולא תקוותו, ולא ביטחוננו. אל תקרא שָׁבְרוּ, עם ש' שמאלית אלא שָׁבְרוּ, עם שין ימנית. כי נעים להם לצדיקים לשבר את עצמם, ולהישבר שבר על שבר, והכול על ה' אלקיו. כמ"ש, כי עליך הוֹכַנְנוּ כל היום. וכמ"ש, כי עליך נשאתי חרפה.

סח כעין יעקב, שכתוב, וירא יעקב כי יש שבר במצרים. כי ראה השבר של הגלות, שהיה לו במצרים, ושם ביטחוננו בהקב"ה. ובני יעקב סבלו השבר של הגלות, ולא השתנו מאמונת אבותיהם. והשם של הקב"ה היה רגיל בפיהם.

סט ע"כ כתוב במשה, ואָמְרוּ לי מה שמו מה אומר אליהם. שסופי המילים בכתוב, לי מה שמו מה, הוא י"ה ו"ה, שהיה רגיל בפיהם. משום שהיו יודעים אותו, ולא שכחו אותו לעולם, וסבלו שבר הגלות בשביל הקב"ה. ומשום כך זכו לגאולות ולניסים ולאותות רבים.

ע והקדושים העליונים, שסובלים שבר הגוף ממקום למקום על הקב"ה. על אחת כמה וכמה, שהם ראויים שיעשה להם ניסים וגאולות, ויזכו לחיי עוה"ב.

עא קחו מאיתכם תרומה. בשעה שאדם שם רצונו לעבודת ריבונו, הרצון הזה עולה תחילה על הלב, הקיום והיסוד של כל הגוף. ואח"כ עולה רצון טוב ההוא על כל איברי הגוף, והרצון של כל איברי הגוף והרצון של הלב מתחברים יחד. והם מושכים עליהם זוהר השכינה לשכון עימם. ואדם ההוא, הוא חלקו של הקב"ה. כמ"ש, קחו מאיתכם תרומה. מאיתכם הוא ההמשכה, לקבל עליכם תרומה ההיא, השכינה, שיהיה האדם חלק לה'.

עב האם אין הדבר עומד ברשותו של האדם, הרי כתוב, כל נדיב ליבו יביאה את תרומת ה'! אלא, כל נדיב ליבו, כל מי שירצה ליבו ימשיך אליו את השכינה. כתוב, יביאה, אע"פ שהיא בהתעלות למעלה, יביאה ממקום העליון להמשיך אותה לשכון עימו.

עג וכשתבוא לשרות עימו, כמה ברכות וכמה עושר מביאה עימה. כמ"ש, זהב וכסף ונחושת, לא יחסר לו כל העושר שבעולם. זהו לשאר בני העולם. אבל אתם קדושים העליונים, קחו מאיתכם תרומה לה'. שיחדשו חידושי תורה להרמת השכינה.

המרכבות. לב, כמ"ש, וטוב לב משתה תמיד, שזהו הלב של הכול, וזהו כיסא הקדוש, המלכות. כל נדיב לב, שארבע מחנות הם כלל כולם, שכל אחת כוללת ג', והם י"ב. וכולם נקראים, נדיב לב. תרומת ה', זהו כיסא הקדוש. ומשום שהרימו אותו למעלה והעלו אותה למעלה, לז"א, הוא נקרא תרומת ה'.

נט ע"כ כשראה יחזקאל החיות, שהיו מעלות את המלכות לזיווג, לא ראה המלכות הרוכבת עליהן, משום שהיא עלתה למלך העליון, ז"א, בהעלם ובסתור בכבוד העליון.

ס וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו את כל אשר ציווה ה'. אלו הם שישים מקורות, חג"ת נה"י דז"א, שכל אחד כולל עשרה, המשקים את העולם, מלכות. ומהם היא מושקה. יבואו ויעשו, שיבואו לקבל מאוצר החיים, בינה. אח"כ יעשו מה שהקב"ה, בינה, מצווה אותם ליהנות העולם.

סא קחו מאיתכם תרומה לה'. וכתוב, הלא פָרוּס לרעב לחמד ועניים מרודים תביא בית. אשרי חלקו של אדם, כשעני יבוא אליו. כי עני ההוא, הוא מתנה שהקב"ה שלח לו, מי שמקבל מתנה ההיא בקבלת הפנים, אשרי חלקו.

סב מי שמרחם על העני ומשיב לו נפשו, הקב"ה מעלה עליו, כאילו הוא ברא את נפשו. וע"כ אברהם, שהיה מרחם על כל בני העולם, העלה עליו הקב"ה, כאילו הוא ברא אותם. שכתוב, ואת הנפש אשר עשו בחרן.

סג פָרוּס, הוא לפרוס לו מִפֶּה בלחם ומזון לאכול. ועוד, פָרוּס, הוא שצריכים לחתוך חתיכות לחם לפניו, כדי שלא יתבייש. ויחתוך לפניו בעין טובה. לחמד, שהלחם יהיה שלך, מכספך, ולא מגזלה, ולא מעושק ולא מגנבה. כי א"כ, אינו זכות. אלא אוי לו, שבא להזכיר עווננו. כעין זה כתוב, קחו מאיתכם תרומה, הוא להרים ולתת ממה ששלכם, ולא מעושק, ולא מגזל, ולא מגנבה.

סד כתוב, מן היום אשר הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים, לא בחרתי בעיר מכל שבטי ישראל לבנות בית להיות שמי שם, ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. למה כתוב, לא בחרתי בעיר, ואבחר בדוד. הרי היה צריך לומר, ואבחר בירושלים?

סה אלא כשהקב"ה יש לו רצון לבנות עיר, מסתכל תחילה במנהיג את עם העיר, ואח"כ בונה את העיר, ומביא בה את העם. כמ"ש, לא בחרתי בעיר, עד שהסתכלתי בדוד, שיהיה רועה על ישראל. משום שהעיר וכל בני העיר כולם תלויים ברועה המנהיג העיר, אם הרועה הוא טוב, טוב לו, טוב לעיר, טוב לעם. ואם הרועה הוא רע, אוי לו, אוי לעיר, אוי לעם. ועתה הסתכל הקב"ה בעולם, ועלה ברצונו לבנות אותו, והקים תחילה

במעשה בראשית, בכולם התנה עימהם

[בעובדא דבראשית בכלא אתני עמיה]

הים להעביר את ישראל בתוכו ביבשה, ולהטביע את המצרים. וכך היה. עוד התנה עם הארץ, שתפתח את פיה במחלוקת קורח, ותבלע את קורח וכל עדתו. וכך היה.

עח) ביום הרביעי ברא השמש והלבנה, כמ"ש, ויהי מאורות ברקיע השמיים, והתנה עם השמש, להיות עומד בחצי השמיים בימי הושוע. התנה עם הכוכבים לעשות מלחמה עם סיסרא.

עט) ביום החמישי ברא דגי הים ועוף השמיים. והתנה עם העופות, שעורבים יזונו לאליהו, שכתוב, ואת העורבים ציוויתי לכלכלך שם. ציוויתי, במעשה בראשית. והתנה עם דגי הים, שיזדמן דג אחד לבלוע את יונה, ולהקיא אותו לחוץ.

פ) ביום השישי ברא את האדם. והתנה עימו שתצא ממנו אישה שתזין לאליהו. שכתוב, הנה ציוויתי שם אלמנה לכלכלך. הנה ציוויתי, מיום שנברא העולם. אף כאן כתוב, ויאמר ה' לדג. ויאמר, מששת ימי בראשית אמר לו.

עד) ויאמר ה' לדג, ויקא את יונה אל היבשה. בשעה שברא הקב"ה העולם במעשה בראשית, ביום החמישי ברא דגי הים, אז ציווה ואמר, שיהיה עתיד דג אחד לבלוע את יונה, ויהיה במעיו ג' ימים וג' לילות, ואח"כ יקיא אותו לחוץ.

עה) כל מה שעשה הקב"ה במעשה בראשית, בכולם התנה עימהם. ביום הראשון ברא את השמיים, התנה עימהם שיעלו את אליהו השמימה בסערה. ביום ההוא ברא האור, והתנה עימו שיחשיך השמש במצרים ג' ימים, כמ"ש, ויהי חושך אפילה בכל ארץ מצרים שלושת ימים.

עו) ביום השני ברא הרקיע, שיהיה מבדיל בין מים למים. והתנה עימהם הקב"ה, שהמים יבדילו לישראל בין טומאה לטהרה להיטהר בהם. וכך היה.

עז) ביום השלישי הוציא את הארץ מתוך המים, והקווה המים, ועשה ממקווה המים ההוא, שנקוו למקום אחד, את הים. והתנה עם

יונה שירד לאונייה

[יונה דנחית לספינה]

פא) הסתכל בדברים אלו, ושוב לאדונך. כמ"ש, מה מלאכתך ומאין תבוא, מה ארץך ואי מזה עם אתה. מה מלאכתך, שעסקת בה בעוה"ז, ותתוודה עליה לפני אדונך. הסתכל מאין באת, מטיפה סרוחה, ולא תתגאה לפניו. מה ארצך, הסתכל שאתה נברא מארץ, ולא ארץ תשוב. ואי מזה עם אתה, הסתכל, אם יש לך זכות אבות שתגן עליך.

פב) כיוון שמעלים אותו לדון בב"ד של מעלה, סערה, שהיא גזרת הדין הסוער על האדם, מבקשת מהמלך לדון אלו האסירים של המלך, וכולם באים לפניו אחד אחד, בה בשעה, מתקרב ב"ד. יש מהם שפותחים בזכות, ויש מהם שפותחים בחוב. וגזרת הדין מבקשת דין.

פג) ואם אדם לא זכה בדין, כתוב, ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה ולא יכולו. אלו שלימדו עליו זכות, משתדלים להשיב אותו לעוה"ז ואינם יכולים, כי הים הולך וסוער עליהם, גזרת הדין הולך וסוער בעוונותיו של האדם ומתגבר בגללם.

פד) אז יורדים עליו ג' שליחים ממונים:

א. הכותב כל הזכויות וכל החובות, שעשה בעוה"ז, כנגד ב' קווים, שהזכויות בקו ימין והחובות בקו שמאל,

כאן יש לנו סמך בלבד, כי אין מקרא יוצא מידי פשוטו, על מעשה בני האדם בעוה"ז. יונה שירד לאונייה, זהו הנשמה של האדם, שירדת לעוה"ז, להיות בגופו של אדם. נקראת יונה, משום שאחר שהשתתפה בגוף, אז היא יונה בעוה"ז, שהיא מרומה מהגוף שמאנה אותה, כמ"ש, ולא תונו איש את עמיתו. ואז הולך האדם בעוה"ז כאונייה בים הגדול החושבת להישבר. כמ"ש, והאונייה חישה להישבר.

פב) כשהאדם בעוה"ז חוטא וחושב שהוא ברח מאדונו, כי אדונו אינו משגיח בעוה"ז, אז מטיל הקב"ה רוח סערה חזקה, שזה גזרת הדין, העומדת תמיד לפני הקב"ה, ומבקשת מלפניו דין על האדם. ורוח סערה מגיע אל האונייה, ומזכיר עוונותיו של האדם לתפוס אותו.

פג) כיוון שנתפס האדם ע"י סערה בבית חוליו, כתוב, ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב ויירדם. אע"פ שהאדם בבית חוליו, אין הנשמה מתעוררת לשוב לפני אדונו לפדות עוונותיו. כתוב, ויקרב אליו רב החובל. רב החובל זהו יצה"ט, שמנהיג הכול. וכתוב, ויאמר לו, מה לך נרדם, קום קרא אל אלקיך. אין השעה לנום, כי מעלים אותך לדין על כל מה שעשית בעוה"ז, שוב מעוונותיך.

צד) הרי כתוב, רפאים בל יקומו? אלא כל בני העולם נרפאו בעצמם בבית הקברות, אבל אותם שלא האמינו בתחיית המתים, לא יקומו לתחייה. וע"ז כתוב, רפאים בל יקומו. אשרי חלקם של ישראל, שכתוב בהם, נְבַלְתִּי יְקוּמוּן.

צה) הדג הזה, כיוון שבלע את יונה, מת, ובו היה יונה ג' ימים. אח"כ חזר לתחייה כמקודם, והקיא את יונה לחוץ. כמ"ש, ויתפלל יונה אל ה' אלקיו ממעי הדגה. כעין זה עתידה ארץ ישראל להתעורר בתחילה, שתיטהר מכל הרשעים, כמו הדגה של יונה, שקמה לתחייה. ואח"כ כתוב, וארץ רפאים תפיל, שתקיא המתים לתחייה.

צו) שבעה דינים יעברו על האדם, כשיוצא ונפטר מן העולם:

- א. דין העליון כשיוצא הרוח מהגוף,
- ב. כשמעשיו ודבריו הולכים לפניו ומכריזים עליו,
- ג. כשנכנס לקבר,
- ד. הדין של הקבר,
- ה. דין התולעים,
- ו. דין הגיהנום,
- ז. דין הרוח, ההולך ומשוטט בעולם, ואין לו מקום מנוחה, עד שיהיו נטהרים ונשלמים מעשיו. משום זה צריך האדם להסתכל תמיד במעשיו וישוב לפני אדונו.

צז) וכשהסתכל דוד המלך בדינים אלו של האדם, הקדים ואמר, ברכי נפשי את ה', מטרם שתצא מן העולם, בעוד שאת נמצאת עם הגוף. ואמר, וכל קרביי אֶת שם קודשו, הם איברי הגוף המשתתפים יחד עם הרוח. עתה שאתם נמצאים עם הנפש, הקדימו לברך את השם הקדוש, מטרם שיגיע הזמן, שלא תוכלו לברך ולשוב בתשובה. וע"ז אמר, ברכי נפשי את ה' הללויה.

צח) קחו מאיתכם תרומה לה'. כשהקב"ה ברא את העולם, לא ברא אותו אלא כדי שיבואו ישראל ויקבלו התורה. בתורה נברא העולם ועל התורה עומד. כמ"ש, אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמייים וארץ לא שמתי. התורה היא אריכות החיים בעוה"ז, והיא אריכות החיים בעוה"ב.

צט) וכל מי שמשתדל בתורה, כאילו משתדל בהיכל הקב"ה, שהיכל העליון של הקב"ה, המלכות, הוא תורה. כלומר, תשבע"פ, המלכות. וכשהאדם עוסק בתורה, הקב"ה עומד שם ומקשיב לקולו, והאדם ניצל מג' דינים, מדין שבעוה"ז, ומדין של מלאך המוות, שאינו יכול לשלוט עליו, ומדין של גיהנום.

ב. שעושה חשבון הימים, כנגד קו המכריע השוקל אותם,

ג. שהיה הולך עימו כשהיה במעי אימו בירחי העיבור, שהוא המלכות.

והרי שגזרת הדין אינו שוכך, עד עת ההוא שכתוב, וישאו את יונה. וישאו, כשנושאים אותו מביתו לבית הקברות.

פח) אז מכריזים עליו. אם הוא צדיק, מכריזים עליו ואומרים, תנו כבוד לצורת המלך. כמ"ש, יבוא שלום ינחו על משכבותם הולך נְכֹחוֹ. וכמ"ש, והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך. ואם הוא רשע, מכריזים עליו ואומרים, אוי לו לפלוני, טוב לו שלא נברא. אז כתוב, ויטילוהו אל הים ויעמוד הים מזעפו. כשמכניסים אותו אל הקבר, מקום הדין, אז גזרת הדין שהיה סוער ומבקש עליו דין, שכך עתה מזעפו. כי התקיים מה שחפץ. והדג שבלע אותו, זהו הקבר.

פט) ויהי יונה במעי שלושה ימים ושלושה לילות. מעיו של הדג הם בטן שְׂאוֹל. שלושה ימים ושלושה לילות, אלו הם ג' ימים שהאדם בקבר ומתבקעים מעיו.

צ) אחר ג' ימים, טינוף ההוא שבמעיו, מתהפך על פניו, ואומר לו, קח מה שנתת בי, אכלת ושתיית כל היום ולא נתת לעני, וכל מיך היו כחגים וכמועדים, והעניים היו רעבים, שלא אכלו עימך, קח מה שנתת בי.

צא) לאח"ז מג' ימים והלאה, אז נידון האדם על מה שהסתכל במה שאסור, ועל מה שעשה דברים האסורים, ועל שהלך לדברי עבירה. וזה נמשך עד 30 יום. כל אלו 30 יום נידונים הנפש והגוף יחד. ומשום זה, נמצאת הנשמה למטה בארץ, שאינה עולה למקומה, כמו אישה שיושבת לחוץ כל ימי טומאתה. ואח"כ הנשמה עולה, והגוף נרקב בעפר. עד שיתעורר הקב"ה להחיות המתים.

צב) ועתיד קול אחד, להתעורר בבית הקברות, ויאמר, הקיצו ורננו שוכני עפר, כי טל אורות טָלַךְ וארץ רפאים תפיל. זה יהיה כשהיה נעבר מלאך המוות מן העולם, שכתוב, בילע המוות לנצח. כיוון שבילע המוות לנצח, אח"כ כתוב, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעל הארץ. אז כתוב, ויאמר ה' לדג, ויקא את יונה אל היבשה.

צג) כיוון שהתעורר קול בין הקברים, אז כל הקברים יקראו את המתים שבהם לחוץ. כמ"ש, וארץ רפאים תפיל, שיקיא אותו לחוץ. רפאים, הם אותם שקיבלו רפואה, ונרפאו, והיו כמקודם לכן. ונרפאו עצמות אל עצמות. ואלו נקראים רפאים.

ספר למעלה ספר למטה

[ספר לעילא ספר לתתא]

אחוריים וכלי גילוי לחכמה דשמאל. וע"כ הזוהר מדמה אותה לחכמה עילאה, ספר עליון, או"א עילאין. שהם עצמם בבחינת חסדים, והחכמה שבהם, מתגלה בכלים דישסו"ת, ו"ק שלהם. כך המלכות בבחינת חסדים, אחר שניתקנה לבחינת נקודה האמצעית של היישוב, והחכמה שלה מתגלה בו"ק שלה, בז' היכלות דבריאה.

ונאמר, שו"ק התאחדו בספר העליון, והיא עליונה עליהם. וו"ק התאחדו בספר התחתון, והוא עליון עליהם. כי ספר העליון וספר התחתון דומים זה לזה, שהם עצמם בבחינת חסדים, והחכמה שבהם מתגלה במרכבה שלהם. וע"כ נקראים שניהם ספר, ושניהם נקראים תורה. כי שווים זה לזה.

קג מה ההפרש בין ספר עליון לספר תחתון? ספר העליון הוא תושב"כ, חכמה עילאה, משום שהיא סתומה ואינה עומדת אלא בכתב, שראוי להתגלות, כי שם מקום ישסו"ת, שיתגלה החכמה למטה, במלכות. והמקום הוא עוה"ב, ישסו"ת. ספר התחתון הוא תשבע"פ. על פה, הם המרכבות שלמטה, ז' היכלות דבריאה, שהמלכות עומדת עליהם. משום שאינם בכלל הכתיבה העליונה, שאינם בבחינת העלם, כמו חכמה עילאה שבישסו"ת, הנקרא כתב. ע"כ נקראים, על פה, שהוא הגילוי מה שיש בכתב. כי במקום המלכות מתגלה החכמה בכלים דאחוריים שלה, ההיכלות דבריאה.

קד ותורה זו עומדת על פה. על ז' היכלות, שהם הפה שלה לגילוי החכמה. כמ"ש, ומשם ייפרד והיה לארבעה ראשים, שמהגן, המלכות, ולמטה, מתחיל עולם הפירוד. נמצא, שז' היכלות דבריאה כבר בעולם הפירוד. ע"כ המלכות עומדת ממעל להם, על פה. ותורה העליונה, חכמה עילאה, אע"פ שגם היא עומדת למעלה מהמרכבה שלה, ישסו"ת, מ"מ לא נקראת תורה שעל הכתב, אלא שבכתב, שעומדת בתוך הכתב. וכתב, ישסו"ת, נעשה היכל על החכמה העליונה. והחכמה עליונה עומדת תוך ההיכל ההוא ונסתרת שם. כי הכתב, ישסו"ת, הוא ג"כ עולם אצילות, כמו חכמה העליונה. ע"כ נחשב הכתב להיכל שלה. ונקראת משום זה תושב"כ, ולא תורה שעל הכתב.

קה אבל תורה שלמטה, המלכות, עומדת על המרכבה שלה. ונקראת, על פה, כי היא עומדת עליהם. ומשום שאינה נחשבת מפנימיות, מכלל הכתיבה, שאין החכמה שבה נעלמת ע"י ההיכלות, כמו התושב"כ, כי כתיבה מורה העלם,

קו וייכתב ספר זיכרון. יש ספר למעלה, חכמה, ויש ספר למטה, מלכות. זיכרון הוא אות הברית הקדוש, יסוד, שלוקח ומקבץ אליו כל החיים שלמעלה, כל המוחין העליונים. ספר זיכרון הם ב' מדרגות שהן אחת. וזה שם הוי"ה: שם, הוא אחד, המלכות. הוי"ה, הוא אחד, ז"א. והכול מילה אחת הוא. כך ספר זיכרון מילה אחת הוא, אבל כולל ב' מדרגות שהן מלכות ויסוד.

קא משום שיש שם, ויש שם. יש שם למעלה, שנרשם ממה שלא ידוע ולא נרמז בדיעה כלל, מכתב, ונקרא נקודה עליונה, חכמה. ויש שם למטה, המלכות. שכתוב, מקצה השמיים ועד קצה השמיים, כי קצה השמיים, יסוד, נקרא זיכרון, ושם הוא נקודה שלמטה מיסוד, המלכות, שהיא שם של זיכרון ההוא, קצה השמיים, הנוטל כל החיות שלמעלה, המוחין.

וזוהו קצה השמיים למטה, יסוד, והשם שלו הוא נקודה שלמטה, מלכות, ונקודה זו, הוא ספר העומד בחשבון, מוחין דמספר. כמ"ש, וייכתב ספר זיכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו. שספר זיכרון הוא לחושבי שמו, שמשפיע מוחין של חשבון ומספר. ספר ושם הם דבר אחד מכל הבחינות, כלומר, מלכות.

קב נקודה זו, משום שעומדת באמצע, היא עליונה על כל אלו שהתאחדו בה. ו"ק, ישסו"ת, התאחדו בספר העליון, חכמה, והיא עליונה עליהם. ו"ק, ו' היכלות דבריאה, התאחדו בספר התחתון, מלכות, והוא עליון עליהם. ספר עליון, ספר תחתון, והכול נקרא תורה.

חכמה עילאה, ספר העליון, מבחינת עצמה נעלמת לגמרי, שהיא או"א עילאין. אלא מתגלה ע"י הבינה, ישסו"ת, כי בה מתגלה החכמה. אמנם לא במקומה עצמה, אלא כדי שתשפיע אל המלכות, ספר התחתון. וע"כ נקראים ישסו"ת מרכבה אל החכמה העליונה. וגם המלכות, אחר שניתקנה נקודה אמצעית של היישוב, כבר אין החכמה מתגלה בה עצמה, אלא ע"י ז' היכלות שלה שבבריאה, כי בהם מתלבשים כלים דאחוריים של המלכות. ואין מקום גילוי החכמה אלא בכלים דאחוריים של המלכות.

הנקודה באמצע היישוב, שחזרה לבחינת פנים, היא עליונה על ו"ק, ז' היכלות דבריאה, המתאחדים בה. אע"פ שאחוריים של המלכות מלובשים בהם, והם מתאחדים בה, והחכמה מתגלה עליהם, ואינם מחוברים יחד עם המלכות, כי המלכות היא פנים ובחינת חסדים, והם בחינת

היכל פירושו כיסוי, והם אינם מכסים. אמנם בפני עצמם נקראים גם הם היכלות, וזהו משום שהחכמה שבהם היא באחוריים. ומשום שהמלכות עומדת עליהם, היא נקראת תרומה.

עד שבא מי וקורא הכתב ומגלה אותו, והחכמה שבה מתגלה בהיכלות ואינה נעלמת. ע"כ לא נעשו ז' היכלות להיכל לנקודה ההיא, מלכות, כמו הישסו"ת, שנעשה היכל לנקודה העליונה. כי

שניים ממאה

[תרי ממאה]

מלכות, אסור לנו לקחת אותה לבדה, אלא אותה ובעלה, יסוד. והם שניים, ב"ס יסוד ומלכות, מאלו המאה. כי לא צריך להפריד אותה כלל, אלא לייחד אותה ובעלה. וע"כ נקראת תרומה, בכלל אחד, שהם יסוד ומלכות.

קו תרומה, היא כמו בהפרשת התרומה לכוהן, שניים ממאה חלקים. כל אלו מדרגות הקדושות, שהם באמונה, שהקב"ה מתגלה בהם, הן עשר מדרגות, עשרה מאמרות, ע"ס. ואלו העשר עולות למאה, כי כל ספירה כוללת ע"ס. וכשאנו צריכים להרים לנקודה התחתונה הזו,

כוונת התפילה

לשים ליבו ורצונו, ולכוון בכל אלו התיקונים והסדרים של התפילה, פיו וליבו ורצונו יחד.

קיב עתה שמלך העליון והמלכות הם בחיבור בחדווה באלו הנשיקין, מי שצריך לשאול שאלות ובקשות ישאל, כי אז הוא שעת רצון. כיוון שביקש האדם בקשותיו מלפני המלך והמלכה ב"ב ברכות האמצעיות, אז יתקין עצמו ברצונו וליבו לשלוש ברכות האחרונות, לעורר חדווה שבסתר. כי מאלו שלוש ברכות הוא מתברך בדבקות אחרת, בזיווג. והאדם יתקן את עצמו לצאת מפניהם ולהניח אותם בחדווה מוסתרת שבאלו שלוש ברכות. ועכ"ז צריך להיות רצונו, שהתחתונים יתברכו מאלו הברכות של חדווה המוסתרת.

קיג ואז צריך ליפול על פניו, ולמסור את נפשו, בשעה שהמלכות אוהזת הנפשות והרוחות. אז היא השעה למסור נפשו בתוך אלו הנפשות שאוהזת. כי אז צרור החיים, המלכות, הוא כראוי.

קיד דבר זה שמעתי בין הסודות של רבי שמעון, ולא ניתנה לי רשות לגלות, חוץ מכס חסידים העליונים. שאם בשעה שהמלכות אוהזת הנפשות והרוחות של בני האדם, ברצון אחד של הדבקות, האדם שם ליבו ורצונו לזה, ונותן נפשו בדבקות ברצון ההוא, לכלול נפשו באותה הדבקות, אם בשעה ההיא, התקבלה מסירת נפשו, ברצון הנפשות והרוחות והנשמות שאוהזת, זהו אדם שנצרר בצרור החיים, בעוה"ז ובעוה"ב.

קטו ועוד שהמלך והמטרוניתא, תו"מ, צריכים להיכלל מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה, ולהתעטר בנשמות בכל הצדדים. היא מתעטרת בנשמות מלמעלה ומתעטרת בנשמות מלמטה, מאותם שמוסרים לה נשמתם. ואם האדם מכוון ליבו ורצונו לכל זה, ומוסר לה נפשו מלמטה

קיז בכל יום קורא כרוז, לכל בני העולם, בכס תלוי דבר זה, שכתוב, קחו מאיתכם תרומה לה'. ואם תאמרו, שהדבר קשה מכם, כתוב, כל נדיב לבו יביאָה.

קה מכאן הסוד לתפילה. כי אדם הירא מריבונו ומכוון ליבו ורצונו בתפילה, הוא מתקן תיקון העליון. בתחילה בשירות ובתשבחות, שאומרים מלאכים העליונים למעלה, ובסדר ההוא של תשבחות שאומרים ישראל למטה, המלכות מקשטת עצמה, ומיתקנת בתיקוניה, כאישה המתקשטת לבעלה.

קט ובסדר התפילה, בתיקון של תפילה בישיבה, מברכת יוצר אור ועד תפילת שמונה עשרה, שבעמידה, התקינו כל אלו העלמות, ז' הנערות של המלכות וכל אלו מתקשטים עימה. לאחר שניתקן הכול ונסדר, כשמגיעים למילים, אמת ויציב, אז מיתקן הכול, היא והעלמות שלה, עד שמגיעים למילים, גאל ישראל. ואז צריכים הכול לעמוד על מעמדם.

קי משום שכאשר אדם מגיע למילים אמת ויציב, והכול כבר ניתקן, העלמות נושאות המלכות, והיא נושאת עצמה אל מלך העליון, ז"א. כיוון שמגיעים למילים, גאל ישראל, אז מלך הקדוש העליון נוסע במדרגותיו בסדר ג' קווים, המאירים רק בנסיעה. ויוצא לקבל את המלכות.

קיא ואנו, מפני מלך העליון, צריכים לעמוד על מעמדנו באימה וברעדה, כי אז מושיט לה ימינו בברכת, מגן אברהם, שהוא קו ימין. ואח"כ שמאלו ששם תחת ראשה בברכת, אתה גיבור, קו שמאל. ואח"כ מתחבקים שניהם יחד בנשיקין בברכת, האל הקדוש, קו האמצעי. ומשם ולמעלה הן נשיקין עד ג' אחרונות. ואלו הם שלוש הברכות הראשונות של תפילת שמונה עשרה. וצריך האדם

ואקח את ראשי שבטיכם, אנשים חכמים וידועים. ואילו נבונים, לא כתוב. שנבון מדרגה עליונה מחכם, ע"כ לא מצא נבונים, שנבון חשוב מחכם.

קכ מה ההבדל בין חכם לנבון? הרי אפילו תלמיד המחכים לרבו, נקרא חכם? חכם, היודע בשל עצמו כל מה שצריך. נבון, כמה מדרגות יש בו. כי מסתכל בכל דבר, ויודע בעצמו ובאחרים. כמ"ש, יודע צדיק נפש בהמתו. שהצדיק, יסוד, משפיע אל המלכות, הוי"ה דב"ן, שבהמה היא בגי' ב"ן (52). וכמ"ש, צדיק מושל יראת אלקים. שהצדיק, יסוד, מושל ומשפיע אל המלכות, הנקראת יראת אלקים.

וחכם, הוא מבחינת המלכות, שנקראת חכם לב. חכם בלב, משום שהחכמה נמצאת בלב, במלכות ולא במקום אחר. ונבון הוא למעלה ולמטה, הוא מסתכל בשל עצמו ובאחרים. חכם, הוא מלכות, שממנה מתגלה החכמה. ונבון, הוא יסוד, צדיק, גבוה ממלכות.

ונודע שהחכמה שבמלכות מאירה רק מלמטה למעלה. ולכן נאמר, שחכם יודע בשל עצמו כל מה שצריך, כלומר, שיודע רק לעצמו, ואינו יכול להשפיע למטה לאחרים. חכם בלב ולא במקום אחר, כי הלב, המלכות, מקבלת מלמטה למעלה, ולא מלמעלה למטה, שהוא מקום אחר. והיסוד, נבון, משפיע החסדים מלמעלה למטה, שמקבל לעצמו ומשפיע למטה לאחרים, למלכות, כמ"ש, יודע צדיק נפש בהמתו. וכמ"ש, צדיק מושל יראת אלקים.

בדבקות וברצון, אז הקב"ה קורא לו שלום למטה, כעין שלום של מעלה, יסוד, המברך את המלכה, ומכליל אותה ומעטיר אותה מכל הצדדים.

קטז אף כך האדם הזה, הקב"ה קורא לו שלום. כמ"ש, ויקרא לו ה' שלום. וכל ימיו קוראים לו כך למעלה, שלום. משום שהכליל והעטיר את המלכה מלמטה, כעין שלום הזה שלמעלה, יסוד.

קיז וכשהאדם ההוא מסתלק מעוה"ז, נשמתו עולה ובוקעת בכל אלו הרקיעים. ואין מי שיעכב בידה. והקב"ה קורא לה ואומר, יבוא שלום. והשכינה אומרת, ינוחו על משכבותם, ויפתחו לה י"ג (13) הרים של אפרסמון הטהור. ולא יהיה מי שיעכב בידה. וע"כ, אשרי מי ששם ליבו ורצונו לזה. וע"כ כתוב, כל נדיב ליבו יביאה את תרומת ה', אל מלך העליון.

קיח אמר רבי אבא, אוי רבי שמעון, אתה בחיים, ואני כבר בוכה עליך. לא עליך אני בוכה, אלא אני בוכה על החברים, ואני בוכה על העולם, שישארו יתומים ממך, אחר פטירתך מן העולם. רבי שמעון הוא כאור הנר, הדולק למעלה ודולק למטה. ובאור שהדליק למטה מאירים כל בני העולם. אוי לעולם כשיסתלק האור שלמטה, ויבוא בתוך האור של מעלה. מי יאיר אור התורה לעולם.

קיט וכל חכם לב בכס יבואו ויעשו את כל אשר ציווה ה'. בשעה שהקב"ה אמר למשה, הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם, הסתכל בכל ישראל ולא מצא נבונים. כמ"ש,

עליית התפילה

מהגוף. להתקין בהם תיקון הרוח, שהוא העבודה הפנימית המכובדת של הקב"ה, כלומר, מצוות התלויות בדיבור, כגון תפילה וברכות והודאות.

קכג תפילתו של אדם הוא עבודת הרוח, עבודה מבחינה ב', התלויה בדיבור. והיא עומדת בסודות עליונים. ובני אדם אינם יודעים, שתפילתו של אדם בוקעת אווירים ובוקעת רקיעים, פותחת פתחים ועולה למעלה.

קכד בשעה שמאיר האור של הבוקר, והאור נפרד מהחושך, אז הולך כרוז בכל הרקיעים, ומכריז, היתקנו שליטי הפתחים, שליטי ההיכלות כל אחד ואחד על משמרתו, משום שאלו השולטים ביום אינם אלו השולטים בלילה. וכשבא הלילה יוצאים שליטים של יום, ומתמנים שליטים אחרים השולטים בלילה, ומתחלפים אלו באלו.

קכה וכמ"ש, את המאור הגדול לממשלת היום, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה. וממשלת היום וממשלת הלילה, הם שליטים ממונים ביום ושליטים ממונים בלילה.

קכא ויאמר לי, עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר. המדובר הוא כאן בתפילה, שהאדם צריך להתפלל לפני הקב"ה, שהיא עבודה אחת גדולה ומכובדת מעבודות אדונו. יש עבודת הקב"ה העומדת במעשה הגוף, כלומר, המצוות התלויות במעשה. ויש עבודת הקב"ה, עבודה פנימית יותר, שהיא עיקר הכול, כלומר, מצוות התלויות בדיבור וברצון הלב.

קכב בגוף יש 12 איברים, העומדים במעשה הגוף, שהם שתי ידיים ושתי רגליים, שבכל אחת מהן ג' פרקים, וד"פ ג' הם 12. ואלו הם איברי הגוף. ועבודת הקב"ה, המצוות התלויות במעשה, עומדת בהם. משום שעבודת הקב"ה הוא בב' בחינות:

א. באיברי הגוף שמבחוץ, 12 איברים שבידיים וברגליים,

ב. 12 איברים אחרים פנימיים, בפנימיות הגוף, שהם: מוח, לב, כבד, פה, לשון, חמש כנפי ריאה, ושתי כליות. והם תיקונים פנימיים לפנים

נעשית מ"ן וקו אמצעי, העושה שלום ומייחד המלכות עם ז"א בעלה. כי כמו שהיסוד למעלה הוא קו האמצעי, העושה שלום ומייחד הקב"ה ושכינתו, כך התפילה שאדם מעלה, מתקנת קו אמצעי ועושה שלום בין הקב"ה ושכינתו, לייחד אותם בייחוד אחד. וע"כ נקרא האדם שלום, כמו היסוד שלמעלה. ולא עוד, אלא שהשלום של מטה קודם לשלום של מעלה, היסוד, כי התעוררות של מטה קודמת להתעוררות של מעלה. כי אין התעוררות של מעלה מטרם שיעלה התעוררות לזה מהתחתונים.

והנה דיבורי התפילה, הם חלקי נפשו של האדם, נפשו ממש המלוּבשת בגוף, כמ"ש, נפשי יצאה בְּדַבָּרוֹ. ולפי זה יש לתמוה, כיוון שהתפילה היא נפש של האדם שבעוה"ז, ו"ק דנפש ממלכות דמלכות שבמלכות שבעולם עשיה, איך אפשר שתעלה דרך כל המדרגות שבי' עולמות בי"ע, ותגיע עד למלכות דאצילות, לשמש שם מ"ן וקו אמצעי, לייחד אותה עם ז"א דאצילות? הלא נודע, ששום מדרגה אינה יכולה להתעלות למעלה ממדרגתה. מכ"ש קפיצה גדולה כל כך, מתחתית כל המדרגות עד עולם האצילות.

ונאמר, שתפילתו של אדם בוקעת אווירים ובוקעת רקיעים, פותחת פתחים ועולה למעלה. וצריכים תחילה להבין, מהם אווירים, רקיעים, פתחים, ואיך הם נבקעים? והעניין הוא, שע"י עליית המלכות לבינה, בנקודת החולם, נבקעות הע"ס שבכל המדרגות לשתיים: כו"ח שבע"ס של כל מדרגה נשארים במדרגה, ובינה ותו"מ שבע"ס של כל מדרגה נופלים אל המדרגה שמתחתיה. כי המלכות שעלתה לבינה, עשתה שם סיום חדש במדרגה, מחמת הצמצום הרוכב על המלכות שלא לקבל אור. וכיוון שבינה ותו"מ נמצאים מתחת הסיום החדש הזה של המדרגה, ע"כ נבחנו למדרגה שמתחתיה.

ואח"כ ע"י מ"ן שמעלים התחתונים, מתפשטת הארה מזיווג ע"ב ס"ג דא"ק, שהארה זו מוציאה המלכות ממקום בינה ומחזירה למקומה כבתחילה בסיום ע"ס של כל מדרגה, ואז נמצאים בינה ותו"מ הנפולים מכל מדרגה, שחזרו ועלו למדרגתם כמטרם שנפלו. כי כבר התבטל סיום החדש שהיה במקום בינה. ונמצא שכל המדרגות חזרו ונשלמו בע"ס שלמות כמקודם.

אמנם אע"פ שהמלכות, הסיום החדש שנעשה בכל מדרגה מחמת עלייתה לבינה, חוזרת ויורדת למקומה בסיום ע"ס, עכ"ז אין סיום החדש שעשתה, מתבטל לגמרי ממקום בינה. ולפיכך אין בינה ותו"מ מתחברים במדרגתם כשהם למטה מסיום החדש, אלא צריכים לעלות למעלה מסיום החדש, ונעשים שם לקו שמאל, אל כו"ח שמעולם לא נפלו מהמדרגה, שהם קו ימין.

קכו כשבא הלילה, יוצא כרוז, היתקנו שליטים של לילה, כל אחד ואחד על מקומו. וכשמאיר היום יוצא כרוז, היתקנו שליטים של יום, כל אחד ואחד על מקומו. וכשהכרוז מכריז, אז כל אחד ואחד נפקד על מקומו. אז מקדימה השכינה ויורדת, וישראל נכנסים לבית הכנסת, לשבח לריבונם, ופותחים בשירות ובתשבחות.

קכז האדם, אחר שהתקין עצמו בעבודת המעשה, כלומר, בחינה א' בתיקוני מצווה וקדושה, שהם ציצית ותפילין, צריך לייחד ליבו בתיקון עבודה הפנימית של ריבונו, בחינה ב', ולשים ליבו ורצונו בעבודה ההיא של אלו הדיבורים שבתשבחות. כי הדיבור עולה למעלה.

קכח ואלו הממונים העומדים באוויר, התמנו לדי רוחות העולם. לצד מזרח התמנה ממונה אחד, העומד באוויר בצד ההוא, ששמו גְּזַרְדִּיא. ועימו שרים ממונים אחרים, שהם מחכים לדיבור של התפילה, שעולה באוויר בצד ההוא. וממונה ההוא לוקח אותה.

קכט אם היא דיבור כראוי, כל אלו השרים נושקים לדיבור ההוא, ועולים עימו עד אוויר של הרקיע למעלה, ששם ממונים שרים אחרים. בשעה שנושקים לדיבור ההוא, פותחים ואומרים, אשריכם ישראל, שאתם יודעים לעטר לאדונכם בעטרות קדושות. אשרי הוא הפה, שהדיבור של העטרה הזו יצא ממנו.

קל אז פורחות האותיות העומדות באוויר, שבשם הקדוש של י"ב אותיות, שהשם הזה שולט באוויר. וזהו השם שאליהו היה פורח בו, עד שעלה השמימה. שאמר עובדיה לאליהו, ורוח ה' יישאך. משום שבשם הזה היה אליהו פורח בו באוויר. וזהו שם השולט באוויר.

קלא ואלו האותיות פורחות ועולות עם המילה ההיא, ואותו הממונה, שהמפתחות של האוויר בידו, וכל הממונים האחרים, כולם עולים עימה עד הרקיע. ושם נמסר ביד ממונה אחר, להעלות אותה למעלה.

כי אחר הנסירה ניתקן ז"א כולו חסדים, בקו ימין. והמלכות כולה גבורות, בקו שמאל. ולפיכך כמו שבי' הקווים ימין ושמאל דבינה הם במחלוקת, עד שעולה ז"א בקו האמצעי, ועושה שלום ביניהם, ומייחד אותם זה בזה. כך, ז"א ומלכות, שהם ג"כ בי' קווים ימין ושמאל, צריכים לקו אמצעי, שיעשה שלום ביניהם, וייחד אותם זה בזה. וע"י המ"ן, שמעלים הצדיקים ע"י תפילתם, שלהיותם מבחינת עוה"ז, הם נושאים המסך דחיריק של קו האמצעי, הגורם לקו שמאל להתייחד עם הימין, וכן לנוקבא להתייחד עם ז"א. ונאמר, ובסדר ההוא של תשבחות שאומרים ישראל למטה, המלכות מקשטת עצמה, ומיתקנת בתיקוניה, כאישה המתקשטת לבעלה. כי התפילה

ואז נעשה ג"כ פתיחת הפתחים בשביל מדרגה התחתונה. כי ע"י ירידת המלכות למקומה ובקיעת הרקיע, עולים בינה ותו"מ למדרגתם למעלה מרקיע, ומקבלים עימם גם מדרגה התחתונה. נמצא שנפתח פתח בשביל מדרגה התחתונה לעלות לעליונה.

והארה זו, המורידה את המלכות ממקום בינה, ומחזירה למקומה בסיוס ע"ס, באה מזיווג ע"ב ס"ג דא"ק, שהם חו"ב דא"ק, כי עליית המלכות לבינה, מתחילה בבינה דא"ק, וע"ס דחכמה דא"ק לא נפגמו כלום, והמלכות נמצאת שם במקומה. וע"כ כשחכמה זו מזדווגת עם בינה דא"ק, נדחה גם בה המלכות ממקום בינה למקומה, ומבינה דא"ק נמשכה ההארה לבינה דאצילות, שנקראת אה"י. ומבינה דאצילות נמשכה ההארה לכל המדרגות דאבי"ע. והן מורידות המלכות מבינה שבהן למקומה. וע"כ נבחן השם אה"י, שהוא שולט באוויר. כלומר, שהשם הזה מעביר הגבול מהאוויר, ע"י הורדת המלכות מבינה למקומה.

וכיוון שיש ד' בחינות כוללות חו"ב תו"מ, או חו"ג תו"מ בכל עולם ועולם, אשר בכל בחינה יש ע"ס, שע"י עליית המלכות לבינה של כל בחינה, נפלו הבינה ותו"מ של כל בחינה למדרגה שמתחתיה, ע"כ יש ד' אווירים בכל עולם, שבהם שולטים ג' שמות אה"י: אה"י באוויר החסד, ואה"י באוויר הגבורה, ואה"י באוויר הת"ת. ובמלכות המקבלת מהם, שולטים כל ג' אה"י האלו ביחד באוויר שלה. וג"פ אה"י הן י"ב אותיות, השם בן י"ב אותיות השולט באוויר.

ונאמר, אז פורחות האותיות העומדות באוויר, שבשם הקדוש של י"ב אותיות, שבי שמוות אה"י. השם אה"י שולט באוויר, להוריד המלכות מבינה למקומה, ולהחזיר הבינה ותו"מ הנפולים, הנקראים אוויר, למדרגתם למעלה מרקיע. וזהו השם שאליו היה פורח בו, עד שעלה השמימה, שע"י עליית המלכות לבינה, נעשה פתח לתחתון, שיוכל לעלות לעליון בעת שהפתח נפתח, בעת חזרת המלכות למקומה.

ולפיכך, בעת שאליו רצה לעוף השמימה, עלתה המלכות של כל מדרגה לבינה של אותה המדרגה, ובינה ותו"מ נפלו למדרגה שמתחתיה, וביניהם הופרס רקיע. ונמצא שכל מדרגה הוכפלה:

א. מדרגת עצמה,

ב. בינה ותו"מ דעליונה, שנפלו והתלבשו בה.

וזה נעשה בכל מדרגה מאבי"ע, עד שבינה ותו"מ דמלכות דעשיה נפלו ויצאו ממלכות לעוה"ז, והמלכות דעשיה הסתיימה על הרקיע שלה, שהוא הסיוס החדש במקום בינה. וגם

ולפיכך הסיוס החדש, הנשאר קבוע וקיים בכל מדרגה, אפילו אחר ירידת המלכות משם, הוא נקרא רקיע. ואותם בינה ותו"מ, שנפלו מכל מדרגה בעת עליית המלכות לבינה, וחזרו ועלו למדרגתם אחר ירידת המלכות למקומה, הם נקראים אוויר או רוח. כי כל מדרגה תחתונה נבחנת לקומת ו"ק, שנקרא רוח, כלפי המדרגה העליונה ממנה. ולפי זה בינה ותו"מ שנפלו מכל מדרגה למדרגה שמתחתיה, הרי נעשו בזה לקומת רוח, כמו המדרגה התחתונה שנפלו שם. ואחרי ירידת המלכות ממקום בינה, נבחן שהרוח, האוויר, בינה ותו"מ שהיו מתחת הרקיע, התנשא עתה ועלה למעלה מרקיע ונעשו שם לקו שמאל.

גם התבאר שבעת שבינה ותו"מ מתנשאים ועולים למדרגתם מרקיע ולמעלה, הם לוקחים עימם את המדרגה התחתונה, שהלבישה אותם בעת שהיו נפולים בה, ומעלים גם אותה למעלה מרקיע. והוא מטעם שבינה ותו"מ דעליון שהשתוו עם התחתון בעת הנפילה, שוב אינם נפרדים מהם גם בעת העלייה. ונמצא שע"י עליית המלכות לבינה, נעשה בשביל מדרגה תחתונה פתח, שתוכל לעלות לעליונה. כי משום זה אח"כ, בעת ירידת המלכות מבינה, תוכל כל מדרגה תחתונה לעלות לעליונה עם בינה ותו"מ דעליונה, שהיו נפולים ומלובשים בה.

באופן, שבסיבת עליית המלכות למקום בינה, וחזרתה למקומה, בעת הארת ע"ב ס"ג, נעשו בכל מדרגה ג' בחינות:

א. אווירים, בינה ותו"מ של כל מדרגה, שנפלו לתחתונה.

ב. רקיעים, סיוס החדש, שנעשה בכל מדרגה, מחמת עליית המלכות לבינה, שאינו מתבטל לעולם, והוא קבוע וקיים, אפילו אחר ירידת המלכות מבינה.

ג. פתחים, שהם חידוש הפתח בשביל מדרגה התחתונה, שנעשה בכל מדרגה, עם עליית מלכות לבינה שלה. שזולת זה לא הייתה שום מציאות, שמדרגה תחתונה תוכל פעם לעלות לעליון ממנה. כי אין מדרגה יכולה להתנשא משהו למעלה ממדרגתה.

בקיעת אווירים. אין הפירוש שהאוויר נבקע, אלא הגבול שעל האוויר, בינה ותו"מ דעליונה, שנעשה מתוך עליית המלכות למקום בינה, נבקע ע"י ירידת המלכות משם למקומה. כי אז עולה האוויר למעלה מרקיע, ומשיג שם בחינת ג"ר.

ואז נעשה ג"כ בקיעת רקיעים, כי הרקיע, הגבול מסיוס החדש, שהיה דוחה את הבינה ותו"מ, האוויר, למדרגה תחתונה, והיה מעכב עליהם שלא יחזרו למדרגתם, נמצא שנבקע ע"י ירידת המלכות למקומה, ואינו מעכב עוד על בינה ותו"מ, שיעלו ויתחברו במדרגתם.

ונאמר, שאלו הממונים העומדים באוויר, התמנו לדי רוחות העולם. לצד מזרח התמנה ממונה אחד, העומד באוויר בצד ההוא, ששמו גְזַרְדִּיא. כי יש ממונים בכל אוויר שבדי רוחות העולם, בחו"ג תו"מ, שבידם המפתחות, לעורר את השם בן י"ב, לפעול ולהוריד המלכות מבינה למקומה. והזהר אינו מחשיב את די רוחות על הסדר, אלא מערבב הסדר, מטעם שדרכו להעלים הדברים. אמנם הסדר של די אווירים, הוא מלמטה למעלה: מערב, מזרח, צפון, ודרום. שהם: מלכות, ת"ת הכולל נה"י, גבורה, חסד.

ואין הממונים מעלים התפילה מאוויר לאוויר ואח"כ מרקיע לרקיע, כמו שמסודר לכאורה בזוהר, אלא האווירים מעלים התפילה לרקיעים, כל אוויר לרקיע שלו. שנאמר, ואותו הממונה, שהמפתחות של האוויר בידו, וכל הממונים האחרים, כולם עולים עימה עד הרקיע. ושם נמסר ביד ממונה אחר, להעלות אותה למעלה.

באופן, שתחילה עולה התפילה אל האוויר של המלכות דעשיה, לבינה ותו"מ, שנפלו ממלכות דעשיה לעוה"ז, שהיא כמו התפילה בעצמה. ולהיות האוויר הזה בשווה עם התפילה, ע"כ התדבקו זה בזה כמדרגה אחת. ואז הממונה זבוליאל אשר שם, מעורר השם בן י"ב, שמוריד המלכות מבינה דעשיה למקומה, שאז חוזר האוויר למדרגתו, ועולה למעלה מרקיע דעשיה. וכיוון שהאוויר כבר השתווה למדרגת התפילה, הוא לוקח עימו גם התפילה למעלה מרקיע דמלכות דעשיה.

וכיוון שהתפילה כבר באה לרקיע דעשיה, הרי פוגשת שם האוויר דיסוד דעשיה שנפל שם. גם פוגשת שם בממונה גזרדיא, השולט באוויר של מזרח, ת"ת, הכולל גם את היסוד, משום שכולל נה"י. והממונה הזה מעורר השם בן י"ב ומוריד המלכות מבינה דיסוד לסיום שלו, ואז עולה האוויר דיסוד למדרגתו, לרקיע דיסוד. ומחמת שכבר השתווה עם התפילה במדרגה אחת, הוא לוקח גם את התפילה, ומעלה אותה עימו ביחד למעלה מרקיע דיסוד. ועד"ז באוויר וברקיע דנו"ה, ובאוויר וברקיע דת"ת.

וכיוון שהתפילה עלתה לרקיע דת"ת, היא פוגשת שם האוויר של צפון, בינה ותו"מ דגבורה דעשיה, שנפל שם. ומשתווה עם אוויר הזה במדרגה אחת. ואז הממונה פְתַחְיָה, השולט בצפון, מעורר השם בן י"ב, ומוריד המלכות מבינה למקומה, והאוויר חוזר ועולה לרקיע דגבורה, ולוקח עימו ביחד גם התפילה, שהשתווה עימה במדרגה אחת בשעת הנפילה. וכיוון שהתפילה היא ברקיע דגבורה, היא פוגשת שם האוויר של דרום, בינה ותו"מ דחסד דעשיה, שנפל שם, והיא מתדבקת עם האוויר הזה, ואז הממונה פְסַגְנָה,

הוכפלה, מחמת שבינה ותו"מ דיסוד דעשיה, נפלו והתלבשו במדרגתה. ועד"ז יסוד דעשיה מסתיים ברקיע שלו. ויש בו גם בינה ותו"מ דהוד דעשיה. ועד"ז נצח דעשיה הוכפלה, עד בינה דאצילות.

וע"כ אליהו עלה והתדבק בבינה ותו"מ שנפלו ממלכות דעשיה לעוה"ז, והשתווה אליהם והלביש אותם עד שנעשו כמדרגתו. ואז פעל השם בן י"ב, שחזר והוריד המלכות ממקום בינה דמלכות דעשיה למקומה בסיום ע"ס שלה, ועלו בינה ותו"מ למדרגתם כבתחילה למעלה מרקיע המלכות, וכיוון שאליהו היה דבוק באוויר הזה, בינה ותו"מ שעלו, נמצא שהעלה עימו גם את אליהו למעלה מרקיע של המלכות, מטעם ההשתוות.

וכיוון שעלה למעלה מרקיע של המלכות דעשיה, הרי פגע שם את האוויר של היסוד דעשיה, הבינה ותו"מ של היסוד שנפלו שמה. ואז התדבק באוויר הזה והתלבש בו, להיותו עימו כבר במדרגה אחת. ואח"כ פעל השם בן י"ב, שהוריד המלכות מבינה דיסוד דעשיה למקומה בסיום ע"ס דיסוד דעשיה. ואז עלו בינה ותו"מ, האוויר דיסוד, למעלה מרקיע דיסוד. וכיוון שאליהו היה כבר דבוק באוויר הזה, נמצא שגם אליהו עלה עימו למעלה מרקיע דיסוד דעשיה, מטעם ההשתוות.

וכיוון שעלה למעלה מרקיע דיסוד דעשיה, פגש שם האוויר דהוד דעשיה, בינה ותו"מ דהוד דעשיה שנפלו שמה, ואז התדבק באוויר הזה והתלבש בו, להיותו עימו במקום אחד. וע"כ אח"כ שפעל השם בן י"ב והחזיר המלכות בסיום ע"ס דהוד דעשיה, והאוויר, בינה ותו"מ שלו, חזרו למעלה מרקיע דהוד דעשיה, ולקחו עימם גם את אליהו, שהיה דבוק בהם, והעלו אותו לרקיע דהוד דעשיה, מטעם ההשתוות.

ואחר שכבר היה ברקיע דהוד דעשיה, הרי פגש שם האוויר של נצח דעשיה, והתדבק בו. וכשפעל השם בן י"ב והחזיר המלכות למקומה, עלה האוויר דנצח למעלה מרקיע, והעלה עימו יחד גם את אליהו, שהיה דבוק בו. ואחר שכבר היה ברקיע דנצח, פגש שם האוויר של ת"ת וכן הלאה, עד שעלה עם האוויר למעלה מרקיע דת"ת דעשיה. וכן עד"ז העלה אותו האוויר של כל מדרגה למדרגה העליונה ממנה, עד סיום מדרגות דעשיה, ומשם למלכות דיצירה, ומשם לכל המדרגות דיצירה ודבריא עד שעלה השמיים, שהוא ז"א דאצילות. שאמר עובדיה לאליהו, ורוח ה' יישאך. כי רוח ה', בינה ותו"מ דעליון, המכונים רוח או אוויר, שנפלו למקום מדרגת התחתון, הרוח הזה, ממש נשא אותו ממדרגה למדרגה, דרך כל פרטי המדרגות, מתחתית עשיה עד האצילות.

קלה) אז מתעורר רוח אחד, היוצא מתוך התהום שבצד צפון, ורוח ההוא קורא לכל אווירים, ולוקחים כולם את הדיבור ההוא, ומעלים אותו עד הרקיע של הצפון, הרקיע החמישי, ונושקים אותו, ופותחים ואומרים, אדונך יפיל שונאך לפניך.

אחר שהממונה על האוויר קיבל התפילה ונישק אותה, שהתדבקה במדרגת האוויר והממונה, אז מתעורר האוויר מתוך התהום שבצד צפון. הסיום שעשתה המלכות בבינה נקרא תהום, מלשון תוהו, שע"י השם בן י"ב ירדה המלכות מבינה דגבורה דעשיה למקומה. ואז מתעורר האוויר, שנפל בדינים של התהום הזה, לעלות לרקיע דגבורה. וכל המדרגות, שהיו דבוקים עימו בעת הנפילה, העלה עימו לרקיע דגבורה מחמת ההשתוות.

ולכן נאמר, שרוח ההוא קורא לכל האווירים, לכל המדרגות שהיו דבוקים באוויר הזה, והיה להם קומת אוויר. ולוקחים כולם את הדיבור ההוא, ומעלים אותו עד הרקיע, שכל המדרגות התדבקו באוויר של הצפון העולה לרקיע של הצפון, ולקחו עימם גם התפילה, שהייתה דבוקה עימם, והעלו אותה לרקיע החמישי.

קלו) ומכאן מתחיל סדר עליית התפילה. והולכת התפילה ועולה ובוקעת אוויר שנפל ממלכות דעשיה לעוה"ז, עד שעולים עימה לרקיע הראשון, רקיע דמלכות דעשיה. עולה התפילה ומגיעה לממונה של צד מערב, המלכות, ושם נמצאים תשעה פתחים, ובהם עומדים כמה שרים וממונים, ועליהם ממונה זבוליאל.

תשעה פתחים בע"ס דמלכות ולא עשרה, מטעם שהמלכות דמלכות, מצד היותה מדה"ד, כלולה ביסוד דמלכות. וע"כ יש ליסוד ומלכות רק פתח אחד, והם תשעה פתחים. אמנם בכל הרוחות יש ממונה מיוחד על האוויר וממונה מיוחד על הרקיע:

א. במזרח ממונה על האוויר גזרדיא, וממונה ברקיע, ת"ת, הרביעי, ששמו שמשאל.

ב. בדרום ממונה על האוויר פסגניה, וממונה ברקיע ענפאל.

ג. בצפון ממונה על האוויר פתחיה, וממונה ברקיע גדראל.

ד. ובמלכות יש ממונה אחד על האוויר ועל הרקיע יחד, זבוליאל.

כי מחמת עליית המלכות לבינה, יצאו בינה ותו"מ מכל המדרגות, ונפלו למדרגה שמתחתיה, וירדו לקומת אוויר. ולא כל הבינה נפלה אלא רק מחציתה, הז"ת שלה, באופן, שכ"ח וחצי בינה נשארו במדרגה, וחצי בינה ותו"מ נפלו ממנה ונעשו לאוויר. ולפיכך התמנו ב' ממונים, אחד

השולט על האוויר של דרום, חסד דעשיה, מעורר השם בן י"ב ומוריד המלכות מבינה דחסד דעשיה למקומה, והאוויר של דרום חוזר ועולה למדרגתו לרקיע השישי, חסד דעשיה הנקרא דרום.

וכיוון שהתפילה היא ברקיע השישי, פוגשת שם האוויר, שנפל מרקיע השביעי, שהיא בינה הכולל ג"ר, והיא מתדבקת באוויר הזה. וכשהשם בן י"ב מוריד המלכות מבינה דרקיע השביעי למקומה, חוזר האוויר למדרגתו לרקיע השביעי, ולוקח עימו גם התפילה, הדבוקה עימו מעת הנפילה. וכיוון שהיא ברקיע השביעי, היא פוגשת ומתדבקת באוויר, שנפל ממלכות דיצירה. ואז לוקח אותה סנדלפון, הממונה הכללי על כל העשיה, ומעורר השם בן י"ב, שמוריד המלכות ממלכות דיצירה למקומה, ועולה האוויר וחוזר למדרגתו לרקיע דמלכות דיצירה, ולוקח עימו גם התפילה, ומעלה אותה לרקיע דמלכות דיצירה. ועד"ז בכל ז' היכלות דיצירה ודבריא עד האצילות.

והתבארה השאלה, איך התפילה יכולה לעלות מתחתית העשיה עד האצילות, אם שום מדרגה אינה יכולה להתנשא למעלה ממדרגתה. כי כיוון שהתדבקה באוויר הראשון, שנפל ממלכות דעשיה לעוה"ז, הרי האוויר הזה נשא אותה לרקיע של המלכות, והאוויר דיסוד דעשיה לרקיע דיסוד וכן הלאה. באופן, שהאווירים, שהתפילה עלתה והתדבקה בהם, הם נשאו אותה והעלו אותה עד למלכות דאצילות, כמ"ש, ורוח ה' יישאך.

קלב) לצד דרום, חסד, יש ממונה פסגניה, השולט באוויר בצד ההוא, וכמה ממונים ושרים אחרים עימו. לו נמסרו מפתחות האוויר שלצד ההוא. וכל אלו שיש להם צרות, המתפללים תפילה לאדונם מתוך צרתם, מתוך שבירת הלב, אם הדיבור ההוא כראוי, הוא עולה לאוויר בצד ההוא, ומקבל אותו הממונה ההוא ונושק אותו. כשנושק אותו, פותח ואומר, הקב"ה ירחם עליך ויתמלא רחמים בשבילך.

קלג) עולים עימו כל ממונים הקדושים וכל השרים שבצד ההוא, פורחות האותיות של השם הקדוש אהי"ה, של השם בן י"ב, שהם ד' אותיות אהי"ה לכל צד, המתעטרים ושולטים בצד ההוא של האוויר, ועולים בצד ההוא של האוויר, עד הרקיע של הדרום, חסד, הרקיע השישי, עד ממונה של הרקיע השולט בצד דרום. כי ברקיע של הדרום יש ממונה אחר, ששמו ענפאל.

קלד) לצד צפון, גבורה, יש ממונה פתחיה, השולט באוויר, ועימו כמה שרים ממונים השולטים באוויר. וכל אלו שמתפללים תפילות על שונאים, שמצרים להם. וכשהדיבור של תפילה עולה לאוויר, אם הוא צדיק, מקבל אותו ממונה ונושק אותו.

ויוצאים כולם ונושקים אותה, ומגיעים עימה עד הרקיע השני, יסוד דעשיה.

קלח וכשהתפילה עולה אל רקיע יסוד, נפתחו י"ב שערים של רקיע, ובשער הי"ב עומד ממונה ענאל, ממונה על כמה צבאות ועל כמה מחנות. וכשהתפילה עולה, עומד ממונה הזה ומכריז על כל אלו הפתחים, ואומר, פיתחו שערים. וכל השערים נפתחים. והתפילה נכנסת בכל אלו השערים. כי בת"ת יש י"ב גבולי אלכסון. חו"ג תו"מ, שבכל אחד ג' קווים חג"ת, שהם י"ב. וכל מה שיש בת"ת יש גם ביסוד, והם נקראים ביסוד י"ב שערים.

קלט אז מתעורר ממונה אחד זקן בימים, העומד לצד דרום, עזריאל סבא. ולפעמים נקרא מְחַנְיָאל, משום שהתמנה על שישים ריבוא (600,000) מחנות. וכולם בעלי כנפיים, בעלי מחנות המלאים עיניים. ואצלם עומדים אלו המחנות, שהם בעלי אוזניים. ונקראים אוזניים, משום שהם מקשיבים לכל אלו שמתפללים תפילתם בחשאי, ברצון הלב, שלא נשמע התפילה לאחר, תפילה זו עולה ומקשיבים לה כל אלו הנקראים בעלי אוזניים.

כי יש גילוי מיוחד ביסוד מחסד העליון, הנמשך מקו ימין שבבינה. וע"כ נקרא הממונה על חסד הזה בשם עזריאל סבא, כי חו"ב נקראים זקנים. והוא ממונה על שישים ריבוא מחנות. כי 600 נמשכים לו מחג"ת נה"י דבינה, שספירותיה מאות. ואלף הוא הארת חכמה, שכל אחת כלולה ממנה. וע"כ הם שישים ריבוא. ג"ר דתבונה נקראים אוזניים, שבהם מאירים חסדים ולא חכמה. ו"ק דתבונה מכונים עיניים, שבהם מאירה החכמה. וע"כ הוא מושך מבינה ב' בחינות אלו.

ונודע שבאוזניים ניתקנה מדרגה עקומה, לשמוע טו"ר. ומדרגה עקומה פירושו אלכסון, שמלכות ובינה, ב' רוחות מערב וצפון, נכללו זה בזה ונעשו אלכסון. שהוא עירוב ומיתוק דמדה"ד במדה"ר. וע"כ שומעים טוב למי שזוכה, שמקבלים תפילתו במדה"ר שבאלכסון. ושומעים רע למי שלא זכה, שמקבלים תפילתו במדה"ד.

קמ ואם תפילה נשמעת לאוזניו של אדם, אין מי שיקבל אותה למעלה, ושוב אין מקבלים אותה אחרים, ממי ששמע אותה תחילה. משום זה צריכים להישמר, שלא יישמע התפילה לבני אדם, כי דיבור התפילה מתאחד בעולם העליון, בז"א, ודיבור העולם העליון אינו צריך להישמע.

קמא מי שקורא בספר התורה, אחד קורא, והאחר שותק. ואם שניים קוראים בתורה, גורעים האמונה שלמעלה, משום שקול ודיבור אחד הכול אחד. אבל שני קולות ושני דיבורים

במחצית המדרגה העליונה, שנשארה במדרגה למעלה מרקיע, וממונה אחד במחצית המדרגה התחתונה, שיצאה מהמדרגה ונעשה לאוויר.

משא"כ מדרגת המלכות, שממנה נפלו כל ט"ת שלה למדרגה שמתחתיה, בעת עליית המלכות לבינה, ולא נשאר במדרגתה כי אם הכתר שלה, שנשאר בבחינת נקודה מתחת היסוד. וגם נקודה זו שנשארה, נחשב יותר על בחינת יסוד, מעל בחינת מלכות. וע"כ אין בה אלא בחינת אוויר בלבד, והיא כולה אוויר, חוץ מהכתר שלה. ולפיכך אין בה אלא ממונה אחד על שניהם.

קלז וזבוליאל רוצה לשמש ברקיע ביום. ולא ניתנה לו רשות, עד שעולה האור של הלבנה בלילה. ואז הוא מוציא כל אלו הצבאות והממונים. וכשהאיר היום, עולים כולם בפתח אחד מאלו תשעה פתחים, שהוא פתח העליון על כולם, בנקודת כתר, שנשארה במדרגה, שמתחתיה עומד הרקיע.

וכשהתפילה עולה, היא נכנסת בפתח העליון על כולם, וכל השרים וכל הממונים יוצאים מפתח ההוא. ועליהם זבוליאל ממונה העליון. שאין שם ממונה אחר, אלא זבוליאל הממונה באוויר, הממונה ג"כ בפתח העליון, שלמעלה מרקיע המלכות דעשיה. ויוצאים כולם ונושקים אותה, ומגיעים עימה עד הרקיע השני, יסוד דעשיה.

המלכות קו שמאל, חכמה בלי חסדים. ע"כ בשעה שמושלת אין אור אלא חושך, כי החכמה אינה מאירה בלי חסדים. וכמ"ש, ותקם בעוד לילה. שזמן קימתה, שליטתה, בלילה. שנאמר, וזבוליאל רוצה לשמש ברקיע ביום. ולא ניתנה לו רשות, כי בשעה שהמלכות שולטת היא לילה ולא יום, עד שעולה האור של הלבנה, עד הלילה. כי בלילה שולטים כל הט"ת של המלכות, ונמשכים מהם צבאות וממונים המושלים מכוח השמאל.

וכשהאיר היום, והמלכות יורדת מבינה למקומה, אע"פ שט"ת הם בלי פגם. כי כבר ירדה המלכות מהרקיע עצמצם אותם לבחינת אוויר, עכ"ז אין להם שליטה במקומם, אלא שצריכים לעלות מרקיע ומעלה, לפתח העליון שבכולם, לכתר. ששם הם נכללים בימין בחסדים. ועימהם הולכת ועולה גם התפילה, מחמת ההשתוות שהשיגה עימהם בהיותם למטה מרקיע.

וכיוון שהתפילה עלתה למעלה מרקיע דמלכות, היא פוגשת שם את האוויר של הרקיע השני, שנפל שם, שאח"כ, אחר ירידת המלכות מבינה דיסוד דעשיה למקומה, מתנשא האוויר ועולה לרקיע היסוד, ולוקח עימו יחד כל הצבאות והממונים והתפילה, שהיו דבוקים בו בשעת הנפילה, ומעלה אותם לרקיע היסוד. שנאמר,

ע"כ כתוב, עיני ה' אל צדיקים, כי היסוד נקרא צדיק. ואוזניו אל שוועתם, אלו הם בעלי האוזניים.

קמג הרקיע השלישי, נו"ה דעשיה. תפילה עולה ומגיעה לרקיע ההוא. ושם ממונה גְדַרְיָה, ועימו כמה שרים וכמה ממונים. והוא משמש ג"פ ביום, בשעת נסיעת ג' קווים למעלה באצילות, כנגד שרביט אחד של אור היוצא, עולה ויורד ואינו עומד על מקום אחד. שכוונתו להמשיך הארת החכמה שבשמאל, המכונה שרביט של אור. כי המילה מורכבת משתיים, שר ביט, אשר שר הוא ראייה, וביט היא ראייה מלשון הבטה. והארת החכמה נקראת ראייה. וזהו השרביט הנוסע ג"פ ונגנז. כי אין החכמה נגלית אלא רק בשעת נסיעת ג' קווים בג' מקומות, חולם שורוק חיריק.

וככלות הנסיעה תכף נגנזת. וכשהתפילה עולה, שהיא קו האמצעי, הנושאת מסך דחיריק, יורד השרביט, הארת השמאל, ומשתחוה לפני התפילה הזו, כלומר שמרכין ראשו, שמעלים הג"ר שלו. כי קו האמצעי ממעט את השמאל מג"ר ע"י מסך דחיריק. והרקיע השלישי, נו"ה דעשיה, נקרא רקיע השרביט, ע"ש השרביט הפועל בו.

קמד וכשתפילה עולה, אותו הממונה, אחר שהשתחוה אל התפילה, היכה עם שרביט בסלע החזק המאיר, העומד באמצע הרקיע, ויוצאים מתוך הסלע שע"ה (375) חילות, שהיו גנוזים שם מיום שירדה התורה לארץ, משום שהתעקשו למאן ולעכב שלא תרד התורה לארץ, וגער בהם הקב"ה, ונכנסו תוך הסלע ההוא. ואינם יוצאים משם, חוץ מאותו הזמן שהתפילה עולה למעלה. אז פותחים ואומרים, ה' אדונינו מה אדיר שְמֵךְ בכל הארץ. זוהי התפילה, שנקראת אדיר, משום שהיא עולה על כל אלו הרקיעים. אז, הם משתחווים לה.

אלו המלאכים שקטרגו על התורה, קו אמצעי, שלא תימשך לארץ, למלכות, ולעולמות בי"ע, היו נמשכים מקו השמאל. ורצו שבמלכות ובבי"ע תהיה השליטה לשמאל, ולא לקו אמצעי, תורה, שממעט ג"ר מהארת השמאל. וע"כ נאמר, משום שהתעקשו למאן ולעכב שלא תרד התורה לארץ, למלכות, הכוללת בי"ע. אבל הקב"ה, קו אמצעי, גער בהם והכריח אותם לקבל את הארת קו האמצעי, ולהיעלם. ואז נעלמו בתוך הסלע החזק המאיר, העומד באמצע הרקיע, בכוח הדין שבקו האמצעי.

ואינם יוצאים משם, חוץ מאותו הזמן שהתפילה עולה למעלה. כי אין התפילה עולה אלא בהתעוררות קו השמאל, בינה ותו"מ, שנפלו לתחתון וחזרו למעלה מרקיע, ונעשו קו שמאל,

הוא גירעון ופגם באמונה, המלכות. אלא שיהיה קול ודיבור אחד כמו שצריך, כדי שקול, ז"א, ודיבור, המלכות, יהיו אחד.

התפילה צריכה להיות בדיבור בלי קול, שלא יישמע לאוזן אדם:

א. כי המלכות, שממנה נמשכים בני האדם, מתוקנת מב' נקודות, ממלכות דמדה"ד, שאינה ראויה לקבל אור, וממלכות המתוקנת בבינה, מדה"ר, הראויה לקבל האור. וגם האדם מעורב מב' נקודות אלו. ואם זכה אז מדה"ד בהסתר ומדה"ר בגילוי, ראוי לקבל אור העליון. ואם לא זכה, התגלה בו מדה"ד, וכל האורות פורחים ממנו. וע"כ ניתקן אוזן העליון במדרגה עקומה, לקבל תפילת אדם צדיק, שזכה שמדה"ד שלו בהסתר, כדי שהאוזן המקשיב לא יעורר מדה"ד הגנוז בדיבורי התפילה. ולפיכך, אם אדם אחר שומע התפילה מטרם שתעלה למעלה, הרי אדם ההוא מעורר מדה"ד הגנוז בדיבור התפילה. ואז כבר אינה יכולה להישמע למעלה, כי אינה ראויה לקבלת שפע.

ב. כי דיבור התפילה היא מלכות. והמתפלל צריך להיות מרכבה למלכות. וע"כ התפילה צריכה לעלות ולהיכלל במלכות העליונה, הנקראת דיבור. ואז המלכות מתייחדת עם ז"א, הנקרא קול, והתפילה מתקבלת, שמקבלת השפע מז"א. ולפיכך אסור לעורר קול של אדם בתפילה, כדי שישרה בה קול העליון, ז"א. כי הדיבור עולה למלכות ומתאחד עם ז"א ע"י המלכות, ומקבל קול ממותק מז"א. ואז ראויה התפילה לקבלת השפע, ודיבור העולם העליון אינו צריך להישמע ע"י קול של אדם.

וכעין זה הקורא בתורה, צריך להיות מרכבה לז"א, שנקרא תורה. והקול של הקורא הוא במקום הקול של ז"א. וע"כ אסור להישמע קול אחר עימו, קול אדם המעורב במדה"ד. ואם שניים קוראים בתורה, גורעים האמונה שלמעלה, כי קול האדם פוגם את קול הקורא בתורה, והמלכות של מעלה אינה ראויה לקבל שפע מז"א. משום שקול ודיבור אחד הכול אחד. שגורם למעלה, שהקול, ז"א, והדיבור, מלכות, מזדווגים בזיווג אחד. ואם מתחבר עימו קול ודיבור של אדם, פוגם זיווג הזה.

קמב שם הממונה ההוא עזריאל סבא, וכשהתפילה עולה בחשאי, כל אלו שישים ריבוא מחנות, וכל אלו בעלי העיניים, וכל אלו בעלי אוזניים, כולם יוצאים ונושקים מילה ההיא של התפילה העולה. כמ"ש, עיני ה' אל צדיקים ואוזניו אל שוועתם. עיני ה' אל צדיקים, אלו הם בעלי העיניים שלמטה, המלאכים שברקיע היסוד דעשיה. משום שיש בעלי עיניים למעלה בג"ר, כי עיניים חכמה. אבל אלו העיניים הן עיני היסוד.

קמט) ז' היכלות אלו הם היכלות של המלך, כלומר, ז' היכלות דמלכות דאצילות, ששם מזדווג המלך, ז"א. ותפילה ההיא, כשמתעטרת בכל אלו העטרות, כשעולה שם, מחברת ז"א ומלכות ביחד, להתעטר למעלה, להיות הכול אחד כראוי. והשם של הקב"ה, המלכות, יתעטר מכל הצדדים למעלה ולמטה, להיות אחד עם ז"א. ואז כתוב, ברכות לראש צדיק. שהיסוד, שנקרא צדיק, משפיע ברכות במלכות.

קנ) אשרי חלקו של אדם, שיודע לסדר תפילתו כראוי. בתפילה זו שמתעטר בה הקב"ה, הוא מחכה, עד שיגמרו כל תפילות ישראל לעלות, ונכללות בתפילה השלמה. ואז הכול הוא בשלמות כראוי למעלה ולמטה.

קנא) יש מצוות התורה התלויות בדיבור, כמו שיש אחרות התלויות במעשה. והן שש מצוות, ונוהגות גם כאן בתפילה:

- א. לִירָאָה את השם הנכבד והנורא,
- ב. לְאַהֲבָה אותו,
- ג. לברך אותו,
- ד. לייחד אותו,
- ה. שיברך הכוהן את העם,
- ו. למסור נשמתו לו.

ואלו שש מצוות, הנוהגות בתפילה, הן תלויות בדיבור. חוץ מאלו המצוות התלויות במעשה, כמו ציצית ותפילין.

קנב) והזוהר מפרש שש מצוות:

א. ליראה את השם הנכבד והנורא. מצווה זו נוהגת באלו התשבחות שאמר דוד המלך, ובקורבנות שבתורה, ששם צריך האדם לירוא מפני אדונו. משום ששירים ההם עומדים במקום שנקרא יראה, המלכות. וכל אלו הללויה שכתוב, הם יראה הקב"ה, המלכות. וצריך האדם לשים רצונו בשירים אלו, ביראה.

קנג) ב. לברך אותו. כיוון שהגיע האדם לברכת ישתבח, ישים רצונו לברך אל הקב"ה, כמו ברכת יוצר אור, יוצר המאורות.

ג. לאהבה אותו. כשמגיע לברכת אהבת עולם, ואל הכתוב, ואהבת את ה' אלקיך, שזה אהבת הקב"ה.

ד. לייחד אותו. כמ"ש, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. שכאן נמצא הייחוד של הקב"ה, לייחד שמו ברצון הלב כראוי. ומשם והלאה זיכרון של יציאת מצרים, שהיא מצווה להזכיר יציאת מצרים, כמ"ש, וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים.

קנד) ה. שיברך הכוהן את העם. הוא כדי לכלול ישראל יחד, בשעה שלוקחים ברכות שלמעלה, כי באותה שעה מקבלת כמ"ש, המלכות, ברכות.

שהם לוקחים עימם גם התפילה, שהייתה דבוקה בהם בעת נפילתם. וע"כ מקבל הממונה אז את השרביט, שהוא הארת השמאל. הרי שבעת עליית התפילה, יוצא הארת השמאל לשליטתו.

וכשהיכה עם שרביט בסלע החזק המאיר, העומד באמצע הרקיע, ויוצאים מתוך הסלע שע"ה חילות, שאז מתעוררים ומקבלים הארת השמאל מהשרביט. אז פותחים ואומרים, ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. שהתפילה העולה על הרקיעים, היא אדירה, משום שכוללת בתוכה המסך דחיריק דקו אמצעי, הממעט בכוח את קו השמאל מג"ר. וע"כ, אז הם משתחוים לה, שמרכינים ראשם, שאינם ממשיכים מג"ר דהארת החכמה, אלא מו"ק בלבד. ונקראים שע"ה חילות, כמ"ש, ואל קין ואל מנחתו לא שעה, כי מנחתו הייתה מבחינת שע"ה חילות הללו, שגער בהם הקב"ה ונעלמו בסלע, ונפלו פניהם. וע"כ גם קין נפלו פניו.

קמה) מכאן והלאה מתעטרת התפילה בעטרות עליונות ועולה לרקיע הרביעי, ת"ת. ואז יוצא השמש, ת"ת, במדרגותיו, ושמשאל, ממונה העליון, יוצא. ושס"ה (365) מחנות עולים עימו לתוך הרקיע ההוא, ונקראים, ימות החמה. משום שהם מדרגות נמשכות מהחמה, ת"ת. וכולם מעטרים את התפילה בעטרות בשמיים של גן העדן.

קמו) ושם מתעכבת התפילה, כדי להתדבק באוויר דגבורה, במדרגות אשר שם. כי ברקיעים הקודמים, נה"י, לא הייתה צריכה להתעכב כל כך, מפני שהם נכללים בת"ת. עד שכל המחנות עולים עימה לרקיע החמישי, גבורה. ושם ממונה אחד, גדריאל, בעל מלחמות של שאר העמים. כי הגבורה, קו שמאל, שהעמים נאחזים בו. וכשהתפילה עולה, כשנושאת בתוכה המסך דקו אמצעי, הממעט את קו השמאל מג"ר, אז מזדעזע הוא וכל המחנות שלו, ונשבר כוחם, ויוצאים ומשתחוים, שמרכינים ראשם, ג"ר שלהם, ומעטרים לתפילה ההיא.

קמז) ועולים עימה עד שמגיעים לרקיע השישי, החסד. אז יוצאים כמה צבאות וכמה מחנות, ומקבלים את התפילה ההיא, עד שמגיעים לשבעים שערים, חג"ת נה"מ, שכל אחת כלולה מעשר. כי החסד כולל כל ז"ת. ששם עומד ממונה העליון ענפאל, ומעטר התפילה בשבעים עטרות.

קמח) וכיוון שהתפילה מתעטרת בכל אלו העטרות, אז מתחברים כל החיילים של כל הרקיעים, שליוו את התפילה מרקיע לרקיע עד כאן, ומעלים את התפילה לרקיע השביעי, בינה, הכוללת ג"ר. ונכנסת התפילה שם. וסנדלפון, השר המכובד העליון, שכל מפתחות אדוניו בידו, מכניס את התפילה לז' היכלות דיצירה.

ולהשלים אותם בכל יום. ובאלו תלויים דברים אחרים רבים. אבל כשמגיע האדם למקומות אלו, צריך לכוון ליבו ורצונו להשלים מצווה התלויה במילה. ואז מכריזים עליו ואומרים, ויאמר לי, עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר.

קנז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. הקהיל אותם, כדי למסור להם שבת כמקודם. כי מקודם שעשו ישראל את העגל, מסר להם את השבת. וזו היא שלא שמרו הערב רב. כיוון ששמעו, ביני ובין בני ישראל, אמרו, ואנו, נמנע ממנו דבר הזה. מיד כתוב, ויקהל העם על אהרון, לעשות העגל, ונמשכו אחריהם רבים. ואחר שמתו אלו מעובדי העגל, הקהיל משה את בני ישראל בלבד, ונתן להם השבת כמקודם. כמ"ש, ששת ימים תעשה מלאכה.

ו. למסור נשמתו לו. שעת רצון למסור לו נפשו, ולתת לו הנשמה ברצון הלב, כשנופלים על פניהם, ואומרים, אליך ה' נפשי אשא, שיכוון אליו ליבו ורצונו, למסור לו הנפש ברצון שלם. ואלו הן שש מצוות העומדות בתפילה, העולות כנגד 600 מצוות התורה.

קנה הרי י"ג (13) מצוות אחרות יש בתורה, כי יש תרי"ג (613) מצוות, ולמה נאמר שש מצוות הן כנגד 600? י"ג מצוות אלו עומדים להמשיך י"ג מידות הרחמים, שהכול כלולים בהם. שיי"ג מידות הרחמים שאנו אומרים, הן כנגדם. ושש מצוות אלו, שהתפילה מתעטרת בהם, הם כנגד חגי"ת נה"י, שהתפילה, המלכות, מקבלת מז"א. **קנו** אשרי חלקו מי שישים ליבו ורצונו לזה,

מדורת אש שבערב שבת

[מדורא דאשא שבערב שבת]

קס ומדורת אש מושך אצלו גוונים אחרים, מנה"י, שהם בפנימיות מהגוון שלו, גוון ראשון ירוק, הארת קו אמצעי. כיוון שכבר עומד הגוון הזה, עולה מדורת האש ומדלג למעלה על הגוון הירוק הזה ונכנס לפנים ממנו, ומשליך את הגוון הירוק לחוץ. ועומד הגוון הירוק לחוץ, ומדורת האש של הכוכב, הכלול משבעים כוכבים, עומד בפנים. כלומר, שביטל הארת קו אמצעי, ודחה אותה, ושלט במקומה, מטעם שבכל מקום שמתדבקים הדינים דמידת דין הקשה, תכף מסתלקים משם האורות.

קסא אח"כ המשיך אחריו גוון שני, לבן, הארה מקו ימין, והאיר בפנימיות. כיוון שכבר עמד הגוון ההוא, עלה מדורת האש הזו של הכוכב, והשליך את גוון הלבן לחוץ, והוא נכנס בפנימיות. וכן כל שאר הגוונים, השליך אותם לחוץ, והוא נכנס בפנים וקרב אל הנקודה הנסתרת, עטרת יסוד, לקבל אור. כי אם היה קרב, היה האור מסתלק מהיסוד, והוא היה מקבל אותו. אמנם נעשה תיקון שלא יוכל להתקרב.

קסב ואָאָ, והנה רוח סערה באה מן הצפון, ענן גדול ואש מתלקחת ונוגה לו סביב, ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. יחזקאל ראה מראה ההוא, בתיקון שאינו עומד, אלא בשעה שכוכב ההוא שולט. כי אינו שולט תמיד, כי נגזו. התבאר, שרוח סערה בא לכבוש כל העולם לפני נבוכדנצר. אבל רוח סערה הוא כוכב שבלע שבעים כוכבים אחרים. וזהו רוח סערה שראה אליהו, שכתוב עליו, מפרק הרים ומשבר סלעים, כי אין כוח שיעמוד לפניו. וזהו העומד תמיד לפני כל הקליפות מבחוץ, כדי לשמור אותם שמבפנים ממנו, כקליפה השומרת המות. שאע"פ שנגזו,

קנח לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. עניין זה נמסר לחכמים העליונים, כי שבת עניין עליון הוא.

קנט בשעה שהגיע יום השישי לעת ערב, אז כוכב אחד מצד צפון מאיר, ועימו שבעים כוכבים אחרים, וכוכב ההוא מכה באלו שבעים כוכבים האחרים, ונכללו כולם בכוכב ההוא, ונעשו בו כל השבעים אחד. וכוכב ההוא מתפשט ונעשה מדורה אחת לזהות מכל הצדדים. אז מתפשט מדורה ההיא סביב אלף הרים, ועומדת עליהם, כמו חוט אחד המקיף אותם.

ששת ימים חגי"ת נה"י, יום השישי יסוד. לעת ערב, בסיום היסוד, כשהעורלה, ג' קליפות, מתגברת בשליטה שלה להפריד הזיווג במלכות, שהיא השבת. וכוכב, הוא קליפת רוח סערה, שיש בו דינים קשים ממסך דמלכות של מדה"ד, מתגבר להאיר מצד צפון, מקו שמאל, להמשיך משם החכמה מלמעלה למטה, כדרך כל הקליפות, ועימו שבעים כוכבים אחרים, שבעים שרים הנמשכים מהארת השמאל. ואין בהם מידת דין הקשה של רוח סערה, אלא כוכב ההוא מכה באלו שבעים כוכבים האחרים, כלומר, שהזדווג עימהם. ונכללו כולם בכוכב ההוא, שמידת דין הקשה שבכוכב מתפשט בכלם. ונעשו בו כל השבעים אחד. וכוכב ההוא מתפשט ונעשה מדורה אחת לזהות מכל הצדדים, שבחיבור עם שבעים כוכבים נעשה למדורת אש, דין קשה, הלוחט ושוורף לכל הצדדים. כי דינים אלו קשים וחזקים מאוד, ואין מי שיעמוד בפניהם, ואין לו תיקון אלא גניזה.

נה"י מכונים הרים. וכשממשיכים חכמה הם אלף הרים, כי אלף כינוי לחכמה. ושנאמר, אז מתפשט מדורה ההיא סביב אלף הרים. כלומר, שהמדורה מתפשט מסביב לנה"י, כדי לינוק מהם.

ונוגה לו סביב. אע"פ שכל זה נמצא בקליפה דאש מתלקחת, מ"מ נוגה לו סביב. אע"פ שצד הזה טומאה, נוגה לו סביב, שיש נוגה והארת הקדושה מסביב, וע"כ אין האדם צריך לדחות אותו לחוץ, משום שנוגה לו סביב, שיש לו צד קדושה של האמונה, ואין צריך לנהוג בו ביזיון, וע"כ צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

כי ג' קליפות נגד הדינים שבמלכות, ז"א, ובינה:

א. רוח סערה, נגד הדין קשה שבמלכות,

ב. ענן גדול, נגד הדין קשה שבגבורה דז"א,

ג. אש מתלקחת, נגד הדינים שבבינה שהמלכות עלתה בה.

ועל הקליפה השלישית הזו כתוב, ונוגה לו סביב. שהיא קרובה לקדושה, כי היא נמשכת מהמוקש ששמים על פני התנין, כדי שלא יקטרג בזנב שלו. ונמצא שהוא משמש לקדושה. כמ"ש, ונוגה לו סביב. וע"כ אין צריך לנהוג בקליפה זו ביזיון, אלא לתת לו חלק בקדושה, שמניחים אותה להיאחו בבינה, אע"פ שבבינה עצמה אין דינים כלל. אלא שהוא מחמת המלכות שעלתה שמה. כי זה בחינת מוקש לקליפות.

קסח וכי נוגה לו סביב, כתוב בדרך תמיהה. ע"כ צריך לנהוג ביזיון באש מתלקחת. כי נוגה בפנים, ואינו עומד מחוץ ומסביב לאש מתלקחת. ומשום שנוגה בפנים, כתוב, ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה של נוגה ההוא. כעין החשמל, אותיות חש מל, חיות אש ממללות.

ע"כ צריכים לנהוג ביזיון בקליפה אש מתלקחת, אע"פ שמשמשות לקדושה, כי הקדושה אינה מחוץ לקליפה, כלומר, שאין הקדושה מתגלה, אלא אחר שהתבטלה הקליפה ונדחית, שזה נחשב שהקדושה היא בפנימיות הקליפה, והקליפה שומרת וסובבת אותה בחוץ. ע"כ צריכים להנהיג בה ביזיון ולדחות אותה, כדי שתתגלה הקדושה.

ונאמר, מתוכה של נוגה ההוא, שהחשמל אינו מתוך אש המתלקחת. ונאמר, שחיות אש ממללות, שנמשך הארתם מזיווג קול ודיבור, שהם זו"ן.

קסט כשהעורלה שורה על ברית הקדוש, לטמא את המקדש, כלומר העטרה, המלכות, אז המקדש מתעכב מלגלות אות ברית, אורות חסדים המגולים בהארת חכמה, מתוך העורלה. וכשנוגה נכנס בפנים, ומפריד בין העורלה ובין המקדש, אז נקרא חשמל, שפירושו חש ומתגלה. כתוב גם מל בחשמל, הרומז על אות הברית, שמתעכב מלגלות אורותיו מחמת העורלה. ועתה, כיוון שכבר מל התגלה, יהיה פירושו, חש לגלות משום שכבר מל העורלה.

נמצא כוחו תמיד מחוץ כל הדינים, כדי לשמור אותם, מטעם היותו שורש כל הדינים. ואם היה מתבטל, היו מתבטלים עימו כל הדינים.

קסג ונקרא סערה, משום שסוער הכול למעלה ולמטה, ואין מי שיעמוד לפניו. באה מן הצפון, כי כמ"ש, מצפון תיפתח הרעה. הוא עצמו דינים קשים של המסך דמלכות דמדה"ד, אבל בא מן הצפון, למשוך חכמה מקו שמאל, כדרך כל הקליפות. כי כמה בחינות אחרות חוץ מצפון, נאחזים ברוח סערה ההוא. וע"כ, יוצא מן הצפון, שקיבל גם דינים דצפון.

קסד הקליפה השנייה שביחזקאל, נקראת ענן גדול, משום שהוא פסולת הזהב. ונאחזות בצד צפון, בקו שמאל, נקודה האמצעית העומדת במקומות החרבים. ומשום שידע לפתות את חוה, הוא שולט בנקודה האמצעית של היישוב, חוץ מארץ ישראל. בזמן שישראל שרו בתוכה, לא שלטה עליה. ואח"כ כשחטאו ישראל, שלטה גם על ארץ הקדושה. כמ"ש, השיב אחר ימינו מפני אויב.

הקליפה, הנקראת ענן, היא פסולת הזהב, מקו שמאל ממש. כשהארת החכמה מקו שמאל, המכונה זהב, מאיר מלמטה למעלה, אז הוא זהב טוב. וכשהארת החכמה נמשכת מלמעלה למטה, אז הוא נעשה פסולת הזהב. הרי שענן גדול, פסולת הזהב, היא מעצם קו השמאל ממש.

אבל רוח סערה היא מבחינת דינים דנוקבא, ממסך דמלכות, אלא שבא מן הצפון. והיא נקראת נקודת החורבן. ומשום שפיתה את חוה להמשיך מלמעלה למטה, שזה היה חטא עצה"ד. משום זה הוא שולט בנקודה האמצעית של היישוב, נאחו במלכות, נקודת היישוב. וכן על ארץ ישראל אחר החורבן. כי היא שולטת בכל מקומות החורבן.

קסה ענן גדול. ענן של חושך, שהחשיך כל העולם. כמ"ש, וענן ה' עליהם יומם. וכתוב, וענן עומד עליהם, זהו ענן המאיר ומזהיר, וכל האורות נראים בתוך ענן ההוא. אבל ענן זה דקליפות, הוא ענן חושך, שאינו מאיר כלום, אבל מונע כל האורות, שאינם יכולים להיראות מפניו.

קסו ענן גדול. אם הוא חושך, למה נקרא גדול, והרי קטן הוא? אלא הוא גדול, משום ששולט, כלומר, שהוא גדול בשליטה, להיותו נמשך מהחכמה שבקו שמאל. ועוד, נקרא גדול, משום שהחושך שבו הוא גדול, כיוון שמכסה כל האורות ואינם נראים לפניו. והוא גדול, מכל הדברים הנעשים בעולם.

קסז ואש מתלקחת. האש של דין קשה אינה עוזבת אותו לעולם. הקליפה עצמה אינה אש, שאינה דין קשה, אלא שהאש עלתה מלמטה מרוח סערה, והתלקחה בה ואינה עוזבת אותה לעולם.

א. אם דבוק בברית קודש, שמאיר רק מלמטה למעלה, הוא החצי דו"ק דג"ר, קדושה גדולה, ב. אם הקליפות מתקרבים למשוך ממנו חציו השני, ג"ר דג"ר, הנמשך מלמעלה למטה, אז היא קליפה טמאה, ענן גדול.

קעב ביום השישי, יסוד, כשמגיע עת הערב, בסיומו, מדלג מדורת אש רוח סערה לפניו, ועולה למעלה להיכנס תוך הגוונים. אז מיתקנים ישראל למטה, ומסדרים סעודות, ועורכים שולחנות, כל אחד ואחד שולחנו. אז יוצא שלהבת אחת, הדינים דמלכות הממותקת בבינה, ומכה במדורת אש, שמתחבר עימו. כיוון שהיכה בו והתחברו, מתגלגלים יחד שלהבת ומדורה, וכנסים בנקב תהום הגדול, ונסתרים ויושבים שם.

אחר ששלהבת מצד מלכות הממותקת בבינה, היכה והתחברה עם מדורת האש, שהוא רוח סערה ממסך המלכות דמידת דין הקשה, אז קיבלה המדורה דינים הממותקים בבינה מהשלהבת, ודיניה עצמה הקשים התבטלו, וע"כ התגלגלו שניהם לתהום הגדול, ששם מקום דינים דבינה. כי מקום דינים דמלכות נקראים תהום הקטן. וכיוון שהתבטלו דינים הקשים של מדורת האש, אז יכלו להתגלות אורות השבת.

קעג ואותה השלהבת היא מצד ימין, נקודת החולם, שבה עלתה המלכות לבינה ונמתקה. ומשום שהיא מצד ימין, העביר הדינים של אותה המדורה, והכניס אותה לנקב תהום הגדול, מטעם כי הקליפה רוצה להיאחו תמיד במקום יותר עליון. וע"כ כיוון שניתן מקום לקליפה של מדורת האש להיאחו בבינה, ע"י החיבור שלה עם השלהבת, תכף עזבה הדינים של המלכות, ועלתה לדינים דשלהבת, שהם נאחזים בבינה, והתחברה עימה. ויושבת שם בתהום הגדול עד שיוצא השבת. כיוון שיוצא השבת, צריכים עם ישראל לברך על האש. וע"י הברכה מלמטה יוצא השלהבת, ויוצא ושולט על מדורה כל לילה של מוצאי שבת. ומדורה נכנע, שכוחה נגזר.

העורלה כוללת ג' קליפות: רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת. וכשהיא קרובה ליסוד, ורוצה לינוק משם, אז כל האורות נסתמים. ונוגה, הארת חכמה, כשנכנס לפניו אל היסוד מבטל ומפריד כל הקליפות. והן בורחות, כמו שהחושך בורח מפני האור. ואז מתגלים החסדים המגולים מהיסוד, קו האמצעי. ונקרא האור חשמל, מחמת שחש להתגלות, בשעה שמל את העורלה.

קע האור של הקליפות היו נראים ואינם נראים, שעוד הייתה בהם נר דקיק, שהייתה נראית פעם. וכאשר התגלה החשמל, עבר האור שלהם לגמרי.

קעא בנוגה הזה פיתה הנחש את האישה, חוה, לקחת אור. וע"כ כתוב, וְחָלַק מִשְׁמֵן חִיפָה, כי שם האור הזה כנגד הברית, ומשום זה פיתה אותה ולקחה אורו. וזהו הפיתוי שפיתה את האישה, כמ"ש, נופת תיטופנה שְׁפִתֵי זֶרֶה.

הקליפה דענן גדול פיתה את חוה לעצה"ד. שנאמר, ומשום שידע לפתות את חוה, הוא שולט בנקודה האמצעית של היישוב. וכאן נאמר, בנוגה הזה פיתה הנחש את האישה. אמנם אין הפירוש, שנוגה פיתה אותה, אלא הקליפה דענן גדול, הנחש, הוא שפיתה אותה. באיזה אור וכיצד פיתה אותה? פיתה אותה להמשיך ולקחת אור הנוגה הזה. שהראה לה איך הנוגה הזה מאיר על הברית, ומפריד ומבריר כל הקליפות, ומבער כל הרע, להיותו הארת החכמה. ומחמת זה היה כוחו של הנחש יפה, לפתות אותה לקחת אור הזה. אמנם כשהנוגה מאיר בעניין הברית, הוא מאיר מלמטה למעלה, כדרך קו האמצעי, שהוא הברית, יסוד.

אבל הנחש, הקליפה דענן גדול, פיתה אותה להמשיך אור נוגה הזה מלמעלה למטה, בדרך הענן הגדול. ובזה הכשיל אותה. ולומדים, שחטא עצה"ד היה ששחטה ענבים, שהמשיכה הארת חכמה מלמעלה למטה, כדרך הקליפה דענן גדול. וזהו שהנוגה חציו קדושה וחציו קליפה:

מהו שבת

קעה וכשנכנס השבת, הכרוז קורא בכל הרקיעים, היתקנו המרכבות, היתקנו המחנות, לפני אדוניכם. אז יוצא רוח אחד מצד דרום, אור החסד, ורוח ההוא נפרש על כל אלו הצבאות והמחנות שבצד ימין, ומתלבשים בו. ורוח ההוא נקרא, לבוש כבוד של שבת. אז השולחנות שבני אדם עורכים בעוה"ז, מיתקנים בהיכל אחד, המלכות. אשרי חלקו של אדם, שעריכת שולחנו נראה שם כראוי, והכול נמצא מתוקן בלי בושה, איש לפי כוחו.

קעד כיוון שנכנס השבת ומדורה ההיא הסתתרה בתהום הגדול, אז כל האשיות דאש קשה הסתתרו ונכנעו, כי המדורה, רוח סערה, היא שורש כל הדינים הקשים. ואפילו האש של גיהנום, והרשעים שבגיהנום, יש להם מנוחה, והכול שלמעלה ושלמטה יש להם מנוחה. כשיוצא השבת, וישראל מברכים על האש, אז יוצאות כל האשיות שהסתתרו, כל אחת ואחת למקומה. וכדי שלא לעורר אש אחרת מאלו שהסתתרו, כתוב, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת.

אין המלכות מקבלת חכמה אלא בעלייתה מחזה ולמעלה דז"א, ששם חג"ת שלו. ויש בזה ב' מצבים:

א. כשהוא בעניין שני מאורות הגדולים. שאז קומתם שווה, באופן שאין זה צריך לזה, ואין מקבלים זה מזה, חג"ת דז"א מקבלים מקו ימין דאמא חסדים. והמלכות מקבלת מקו שמאל דאמא חכמה. ומצב הזה נבחן לאחוריים. כי החכמה להיותה לבדה בלי חסדים, אינה מאירה.

ב. כשכבר ירדה המלכות מחזה ולמטה דז"א, שאז מקבלת חסדים, ואחר שיש לה חסדים, הז"א מעלה אותה לחג"ת שלו, ששם מאיר השם ע"ב כמ"ש, וייסע ויבוא ויט, ומקבלת מהם חכמה. ומצב זה נבחן למוחין דפב"פ.

וכיוון שעלתה נקודה זו ואורה מאיר, כי עולה לחג"ת אחר שאור החסדים מאיר בה, במצב ב' דפב"פ, אז היא מתעטרת באבות, חג"ת דז"א, שמקבלת מהם חכמה מהשם ע"ב שבהם. אז היא מתחברת ומתאחדת בהם להיות אחד, לא כמצב הא' דאחוריים, שהיו נפרדים זה מזה, שחג"ת היו מקבלים חסדים מקו ימין דאמא, והמלכות הייתה מקבלת חכמה מקו שמאל דאמא. אלא עתה במצב הב', היא מתחברת ומתאחדת עם החג"ת, להיות עימהם אחד.

ועתה אין המלכות עצמה מקבלת החכמה מעוה"ב, מבינה, כמו במצב הא', אלא המלכות מקבלת החכמה מחג"ת דז"א. והחג"ת מקבלים החכמה מעוה"ב, ומשפיעים למלכות. ולכן נאמר, שזהו ש' בת, שיהיו הכול אחד. שהאבות ש', והמלכות בת, מרומזים בשם אחד שבת, להורות, שהם עתה במצב הב', אחד, ולא נפרדים במצב הא'. וזהו שבת.

קפא שבת הגדול, בינה, והיא למעלה, ששם החכמה נסתרת ואינה מגולה. למה נקראת שבת? כי נקודה, שיש בה חכמה, המכונה עיניים, נקראת בת, משום שהיא העיקר של כל העין. ג' גוונים חג"ת יש בעין. וגוון הרביעי נקודה שחורה, המלכות, ובה לבד מתגלה החכמה, הנקראת עין. ע"כ היא העיקר של כל גווני העין.

קפב עוה"ב, בינה, היא היכל לנקודה העליונה, לחכמה העליונה. וכשהיא עומדת ולוקחת בכנפיה את האבות, לעטר אותם למעלה, אז נקראים הכול שבת. באופן, כשהאבות מתעטרים למעלה בנקודה העליונה, נקראים שבת. וכשהנקודה התחתונה, מלכות, מתעטרת באבות, נקראת שבת.

נקודה רומזת תמיד על חכמה. והרמז הוא על נקודה השחורה שבעין, הנקראת ג"כ בת עין, שהיא העיקר הראויה להיקרא בשם עין, חכמה. משום ששאר ג' גוונים שבעין, הם חג"ת, שאין

קעו כשבא השבת, צריכים עם קדוש לרחוץ עצמם משימוש של חול, משום שבחול רוח אחר הולך ומשוטט ושורה על העם, וכשאדם רוצה לצאת מרוח ההוא, ולבוא ברוח אחר קדוש עליון, הוא צריך לרחוץ עצמו, ש'שרה עליו רוח עליון הקדוש ההוא.

קעז כל אלו שישה ימים, חג"ת נה"י דז"א, מתאחדים בנקודה אחת קדושה, המלכות, וכל הימים התאחדו בה. ויש ימים אחרים, העומדים בחוץ בס"א, חג"ת נה"י דקליפות. ויש ימים אחרים, העומדים בפנים מעיגול הקדוש, חג"ת נה"י דמלכות, ומתאחדים בנקודה הקדושה, המלכות דמלכות.

קעח וישראל הקדושים, וכל אלו העוסקים בקדושה, בכל ימי השבת, מתאחדים כל אלו ששת הימים שלהם, באלו ששת ימים שבפנים, חג"ת נה"י דמלכות, המתאחדים בנקודת המלכות דמלכות, ומתאחדים בה כדי לשמור אותה. וכל אלו ששת ימי השבת, הם של נקודה הנסתרת, חג"ת נה"י דמלכות. כיוון שבא השבת, אז עולה הנקודה, המלכות דמלכות, ומתעטרת ומתאחדת למעלה, וכולם נסתרים בה.

המלכות, שנקראת נקודה, מקבלת מז"א ששת ימים שבו, חג"ת נה"י. וא"כ יש בה ב' בחינות: חג"ת נה"י שקיבלה מז"א, ובחינתה עצמה. וההפרש ביניהם הוא, כי חג"ת נה"י שקיבלה מז"א, הוא אור החסדים. ובחינתה עצמה, הנקראת נקודה, הוא אור החכמה. ולפיכך ששת ימי המעשה, הם חג"ת נה"י דמלכות, שקיבלה מז"א. ושבת היא בחינת שליטת הנקודה שלה עצמה. ובחינת ששת ימי המעשה, חג"ת נה"י שלה, הם נסתרים בה, שאינם שולטים ואינם נראים, ורק המלכות מבחינתה עצמה, היא השולטת ונראית.

קעט יש ימי חול, חג"ת נה"י דס"א, עומדים לחוץ אל העמים. ימי השבת, שהם ששת ימי השבוע, עומדים לישראל, שהם חג"ת נה"י דמלכות. וכשעולה הנקודה, מלכות דמלכות, כלומר, המלכות מבחינתה עצמה, הכול נגנז, כל ו"ס חג"ת נה"י שבה נגנזות והיא עולה. כיוון שהיא עולה, נקראת שבת.

קפ למה נקראת בשם שבת? האם משום השביתה, כמ"ש, כי בו שבת מכל מלאכתו? אלא כיוון שעלתה נקודה זו ואורה מאיר, אז היא מתעטרת באבות, חג"ת דז"א, ואז מתחברת ומתאחדת בהם להיות אחד, ונקרא הכול שבת. כלומר, המלכות עם האבות ביחד נקראים שבת. שבת אותיות ש' בת. ש' שלושה אבות, המתאחדים בבת יחידה, המלכות. כי ג' אותיות ו' שבאות ש' רומזים על ג' אבות, חג"ת. ובת מתעטרת בהם. ואבות מתעטרים בעוה"ב, בינה. וזהו ש' בת, שיהיו הכול אחד.

לבינה, כשהיא מעטרת ומשפיעה חכמה בגי' קווים שלה, האבות.

הבינה מקבלת גי' קווים, האבות, לעטר אותם בחכמה עליונה, אז נקראים הכול שבת. כי נקודה עליונה, חכמה עליונה, המתגלה על האבות, נקראת בת. והאבות עצמם נקראים ש', וביחד הם שבת. ונמצא, כשהאבות מתעטרים למעלה בנקודה העליונה, נקראים שבת. וכשהנקודה התחתונה, מלכות, מתעטרת באבות, שמקבלת חכמה, נקראת שבת. כי שבת, כולל בתוכה הארת החכמה, הנקראת בת, והארת האבות, הנקראת ש', שזה נוהג הן בבינה והן במלכות. וע"כ נקראים שניהם שבת.

החכמה, המכונה ראייה, מתגלה בהם. לפיכך יש בפרצופי אצילות ב' פרצופים המכונים בשם נקודה:

א. חכמה עילאה, או"א,

ב. חכמה תתאה, המלכות.

אמנם אע"פ שאו"א הם חכמה עילאה, אינם מגלים החכמה בפרצופם עצמם, אלא בפרצוף ישו"ת, שנקרא בינה.

הבינה, ישו"ת, היכל לנקודה העליונה, או"א. שאין או"א מגלים החכמה שבהם, אלא בהיכל, בינה. אמנם גם בבינה אין החכמה מתגלה, אלא על גי' קווים חגי"ת, המכונים אבות. ונמצא שנקודה עליונה אינה מגלה החכמה שבה אלא

נשמה יתרה

קפח רוח הזה נהנה כל ששת הימים מרוח עליון של העתיק. וביום השבת, כיוון שירד ורחץ בגן עדן בלילה, הוא מתענג מתענוג הגוף בסעודת האמונה, ומתעטר רוח הזה מלמעלה ומלמטה, ומקומו בכל הצדדים, בחכמה ובחסדים, בעטרה של מעלה, חסדים, ובעטרה של מטה, חכמה.

קפט וכיוון שנמצא עם האדם, צריכים לשמור אותו, וע"כ כתוב, ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, נקודה תחתונה, מלכות. אַת, רוח, התפשטות של הנקודה ההיא. כאשר התווסף קדושה וברכות מלמעלה על נקודה ההיא הוא הכול. וההתפשטות נעשה רוח המאיר מכל הצדדים, חציו מתחלק למעלה ומאיר. וחציו מתחלק למטה ומאיר. כמ"ש, ביני ובין בני ישראל. שהרוח מתחלק בינו לבין ישראל, חלק ונחלה יש לנו יחד.

קצ החלק של מעלה, התעטר ביום ההוא מעונג העליון הקדוש. ונהנה מזיו העליון של עתיק, כתר. חלק התחתון מתעטר ביום ההוא מעונג של מטה, שנהנה באלו הסעודות שעושים ישראל. וע"כ צריכים לענג אותו במאכל ובמשתה, בלבושי כבוד, וברוב שמחה.

קצא וכשמתעטר חלק שלמטה, ונשמר כמו שצריך, הוא עולה למעלה, ומתחבר בחלק האחר העליון. והנקודה הזו, מלכות, לוקחת הכול מהרוח, מחלק שלמעלה ומחלק שלמטה, ונכללת מכל הצדדים. ומשום שמתעטרת בשבת מלמעלה ומלמטה, כל שאר הימים, חגי"ת נה"י, נותנים כוח לכל, וניתנה למלכות שליטה, מלמעלה ומלמטה. ובספרו של שלמה המלך נמצא עניין הזה, וביאר אותו רבי שמעון. אשרי חלקם של ישראל.

קצב כתוב, כי ששת ימים עשה ה' את השמיים ואת הארץ וביום השביעי שבת ויינפש.

קפג נקודה התחתונה הזו, מלכות, כשעולה ונראית, כשמקבלת חכמה, הנקראת ראייה, ומתקשטת במוחין העליונים, אז כל חדווה נמצאת למעלה ולמטה, והעולמות כולם הם בשמחה. ובלילה הזה של שבת, מתפשטת הנקודה הזו באורותיה, ופורשת כנפיה על העולם, וכל השליטים האחרים עוברים, ושמירה נמצאת על העולם.

קפד ואז מתווסף רוח הנשמה בישראל על כל אחד ואחד, ובנשמה יתרה הוא שוכחים כל עצב וחרמה, ולא נמצא למעלה ולמטה אלא רק שמחה. רוח ההוא שירד והתווסף בבני העולם, כשירד, הוא מתרחץ בבשמים של גן העדן, ויורד ושורה על עם הקדוש, אשריהם כשהרוח ההוא מתעורר.

קפה בשעה שרוח יורד, יורדים עימו לגן עדן, שישים מרכבות המתעטרים לו"ק, חגי"ת נה"י. שכל אחד כולל עשר, הם שישים. וכשמגיע לגן עדן, אז כל אלו רוחות ונשמות שבגן עדן מתעטרים ברוח ההוא. הכרוז קורא ואומר, אשריכם ישראל עם קדוש, שרצון אדונכם מתעורר אליכם.

קפז סוד הסודות הוא ליודעי החכמה. אשריהם כשרוח הזה מתעורר. רוח הזה הוא התפשטות של נקודה הזו, מלכות, ויוצא ממנה ומתפשט בעולם. ורוח ההוא, סוד השבת השורה למטה. וע"כ כתוב בו שמירה, ושמרו בני ישראל את השבת. כתוב, את השבת, לרבות רוח ההוא השורה על הכול. וצריכים לשמור אותו, משום שנמצא עם האדם. וע"כ כתוב, כל שומר שבת יִמְחַלְלוּ.

קפז יש סוד אחר, רוח הזה, נהנה ביום הזה מההנאות של ישראל, ומתענוגיהם. ומשום זה צריכים לתת לו עונג במאכל ובמשתה גי"פ בגי' סעודות של גי' מדרגות האמונה. ורוח הזה מקבל שמחה ותענוג באלו הסעודות של ישראל.

קצה) לילה של שבת הוא המלכות, המחלקת נשמות לכל אלו החכמים היודעים החכמה. ולא נמצא זיווג ביום אחר בשמחה שלמה בלי עירוב אחר מס"א, כמו בלילה הזה, משום שהיא מחלקת אלו הנשמות בחכמים, בצדיקים, בחסידים, כראוי. וכן בכל לילה, בחצות לילה, נמצא זיווג ז"א עם המלכות. אבל אינו שלם בכל הצדדים כזיווג של ליל שבת.

קצו) ומשום זה החכמים, שיודעים סודות, צריכים לסדר השימוש שלהם בלילה הזה, משום שבכל ימי השבת יש לנו רוח אחר, השורה על העולם. ובלילה הזה, יש לנו רוח אחר קדוש, עליון, היורד לבנים הקדושים. ורוח ההוא נושב מעתיק, הכתר, ויורד לנקודה התחתונה, לתת בה מנוחה לכל. ורוח הזה נחלק לכל הצדדים למעלה ולמטה, כמ"ש, ביני וביני בני ישראל.

קצז) וכשאלו החכמים יושבים ברוח הקדוש העליון ההוא, צריכים לשמש מיטתם. כי רוח הזה ממשיך אחריו למטה, כל אלו נשמות הקדושות וקדושים העליונים יורשים ברוח הזה, נשמות קדושות לבניהם כראוי.

ויינפש, פירושו, אוי שאבדה הנפש. אי"כ, היה צריך לומר, אוי לגוף, שממנו אבדה הנפש. ולמה בכתוב, ויינפש, נזכרה רק הנפש? אלא באדם יש נפש, שמקבלת ומושכת אליה רוח מערב שבת. ורוח הזה שורה בתוך הנפש ההיא ושוכן בה כל יום השבת. ואז הנפש ההיא בגדלות ותועלת יתרה ממה שהייתה.

קצח) כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם היא רוח השוכן בתוכם. כיוון שיוצא השבת ורוח עולה למעלה, אז אוי לנפש שאיבדה מה שאיבדה, עטרה העליונה ההיא וכוח הקדוש שהיה בה. וזהו כמ"ש, ויינפש, שפירושו, אוי לנפש, שאיבדה מה שאיבדה.

קצד) עונתם של החכמים, היודעים סודות עליונים, מליל שבת לליל שבת. אבל אנו רואים שכתר התחתון, מלכות, מקבלת מז"א בזיווג של יום, ובלילה היא נותנת מזון לכל צבאותיה, כמ"ש, ותקם בעוד לילה ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה. לוקחת בזיווג של יום, ונותנת בלילה. הרי שאין זיווג בלילה. ואיך נאמר, שזיווג נמצא בלילה של שבת?

השמירה שבשבת

רב) אם אדם אסור לצאת בליל שבת יחידי, הרי הוא חיסרון של השמירה? אבל בשבת נמצא שמירה לעם הקדוש. והקב"ה, כשנכנס השבת הוא מעטר לכל אחד ואחד מישראל בנשמה יתרה. וצריכים לשמור לאותה עטרה הקדושה שהתעטרו בהם. ואע"פ שהמזיקים אינם נמצאים במקום יישוב, עכ"ז לפעמים הם נראים לאדם יחידי, ונחלש מזלו. וצריך האדם להתעטר בעטרה הקדושה ולשמור אותה.

רג) סוף סוף, שמירה נמצאת לעם הקדוש, משום שסוכת שלום, בינה, פרושה על העם. כי בכל מקום שסוכת שלום נמצאת, הס"א אינו נמצא שם. וע"כ היא שמירה, והשמירה נמצאת.

רד) יום השבת הוא שמחה לכל, והכול נשמר למעלה ולמטה. ונקודה התחתונה, המלכות, מאירה לעלות למעלה לאו"א ביופי ע' (70) עטרות, שמקבלת מז"ת דאו"א, שכל אחד כלול מעשר, שהם חלקים יתרים מבליל שבת. והזקן מכל הזקנים, הכתר, מתעורר להשפיע אליה.

רה) כשעולה האור, עם הקדוש מקדימים לבית הכנסת בלבוש כבוד, בשמחה, ומתעטרים בעטרה הקדושה שלמעלה. וברוח הזה, שהוא הנשמה היתרה, העומד עליהם למטה, משבחים בשירות ותשבחות. והתשבחות עולות למעלה, ועליונים ותחתונים כולם הם בשמחה, ומתעטרים כולם יחד. פותחים העליונים ואומרים, אשריכם עם

קצח) כיוון שרוח הזה שורה על העולם, כל רוחות הרעות וכל מקטרגים הרעים מסתלקים מן העולם, ואין אנו צריכים להתפלל על השמירה, משום שישראל הם שמורים ברוח ההוא, וסוכת שלום, המלכות, פורשת כנפיה עליהם, והם נשמרים מכל.

קצט) הרי לומדים, שלא ייצא אדם יחידי לא בליל רביעי של השבוע, ולא בליל שבת, והאם האדם צריך להישמר? והרי נאמר, שבלייל שבת שמורים בני אדם מכל מקטרגי העולם, ואין אנו צריכים להתפלל על שמירה?

ר) ליל רביעי שבשבוע צריכים להישמר מס"א, משום שכתוב, מארת חסר ו', הרומז על מיעוט הלבנה, שמשום שהלבנה, המלכות, חסרה, כמה מחנות רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארת הם במיעוטה של הלבנה, וכולם שולטים בלילה ההוא, וע"כ אסור לצאת יחידי.

רא) בליל שבת, כיוון שכל המזיקים מתפזרים להיכנס בנקב העפר, כדי שלא יוכלו לשלוט ולהזיק. משמע שמטרם שנכנסים בנקב העפר, הם יכולים להזיק. לפיכך צריך אדם יחיד להיזהר שלא ייצא יחידי. כי יוכלו להזיק לו בעודם בדרכם, בטרם ייכנסו לנקב העפר. ועוד, אע"פ שאינם יכולים לשלוט, הם יכולים להיראות לפעמים, ואדם יחיד צריך לשמור את עצמו שלא יראה אותם. שיכול להינזק ע"י הראייה.

קדוש בארץ, שאדוניכם מתעטר עליכם, וכל הצבאות הקדושים מתעטרים בשבילכם. (ו) היום הזה הוא יום של הנשמות, ואינו יום הגוף. משום שהוא שליטת צרור הנשמות, הבינה. ועומדים עליונים ותחתונים כולם בזיווג אחד, בעטרה של רוח יתרה העליון הקדוש.

תפילת השבת

[צלולתא דשבתא]

אדון על כל המעשים. וב' יש חמש מילים, ברוך ומבורך בפי כל הנשמה. ובג' יש ארבע מילים, גודלו וטובו מלא עולם. וזהו שבח על התשבחות, שאותיות עליונות של יום השביעי, בינה, משבח ואומר למלך העליון יוצר בראשית, חכמה.

ריג) כששבח הזה עולה למעלה, שישים מרכבות עליונות שבגן עדן מזדווגים ולוקחים השבח ההוא מעם הקדוש, ומעלים אותה להתעטר בה בכמה מרכבות עליונות, שהמונים וכל הצדיקים שבגן עדן, כולם מתעטרים בשבח הזה, וכל אלו המרכבות, וכל אלו נשמות הצדיקים, כולם עולים בשבח הזה עד הכיסא, המלכות.

ריד) כשהשבח מגיע למלכות, הנה השבח הזה שאומרים כל ישראל, עומד שם, עד הזמן שאומרים ישראל קדושה עליונה של מוסף: כתר ייתנו לך. ואז יש עלייה לאלו שלמטה לעלות למעלה, שמלכות עולה לאמא, בינה, וז"א עולה לאבא, נקודה עילאה, כדי שהכול יתאחד למעלה באו"א, להיות כולם אחד. ואז נמצא שהשבח הזה, אל אדון, שכבר עלה עם המלכות לבינה, אומרת אותו הבינה למלך העליון, חכמה. וזהו תשבחה העולה על כל התשבחות.

רטו) מכאן והלאה הוא סדר התפילה כמו בשאר הימים. עד, ישמח משה. שמחת מדרגה עליונה, ת"ת, הנקרא משה, והוא יעקב, עיקר האבות, קו המכריע המייחד חו"ג, אברהם ויצחק. שהוא שמח בחלקו, במלכות. כשהכיסא, המלכות, עולה אליו ולוקח אותה, ומתחברים יחד. וזהו שמחת תורה שלמעלה, תושב"כ, ת"ת, השמח בתורה שלמטה, תשבע"פ, המלכות, ומתחברים זה בזה.

רטז) כיוון שהתחברו יחד, צריך האדם לכלול בשמחה ההוא את עם הקדוש, ולומר, ישמחו במלכותך שומרי שבת.

ריז) תפילת השבת של עם הקדוש. ג' תפילות נמצאים ביום הזה כנגד ג' שבתות, בינה ז"א ומלכות, השולטים ביחד. וכולם אחד. וכיוון שבאו העם הקדוש לבית הכנסת, אסור לעסוק אפילו בצורכי בית הכנסת אלא בדברי תשבחות, תפילה ותורה.

ריח) ומי שעוסק בדברים אחרים ובדברי העולם, זהו אדם שמחלל שבת, אין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממונים ע"ז ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו, ואומרים, אוי לפלוני, שאין לו חלק בהקב"ה. וע"כ צריכים להשתדל בתפילות ושירות ותשבחות לאדונם, ולעסוק בתורה.

רט) היום הזה הוא יום של הנשמות, שמתעטר צרור של הנשמות, הבינה. וע"כ משבחים בתשבחות התשבחה של הנשמה, נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלקינו ורוח כל בשר תפאר ותרום זכרך. ואין תשבחה אלא מצד הנשמה והרוח. והיום הזה עומד ברוח ובנשמה, ואינו של הגוף.

רי) התשבחה של מדרגה אחרת עליונה, שהוא יום, השמש הקדוש, ז"א, אור של יום, היא ברכת יוצר אור, אור המאיר, שממנו ניזונים ומאירים כל הצבאות והמרכבות וכוכבים ומזלות, וכל אלו השולטים על העולם.

ריא) השבח של עוה"ב, בינה, ביום הזה, אל אדון על כל המעשים. והשבח הוא בכ"ב (22) אותיות עליונות הקדושות, המתעטרות באבות, חג"ת, ובמרכבה העליונה הקדושה, בינה.

ריב) אותיות קטנות הן כ"ב אותיות של עולם התחתון, מלכות, שהם, אל ברוך גדול דעה. ואין בין מילה למילה רווח אחר, אלא רק אות אחת מכ"ב אותיות רשומה בכל מילה: אל ברוך גדול דעה. ובעולם העליון, בינה, יש רווח וצדדים קדושים בין אות לאות. כי בא' יש חמש מילים, אל

סוד ספר התורה

[רזא דספר תורה]

למשה בכל אלו הדיוקים, למה ספר תורה, שהוא בכל הקדושות האלו, חסר מכל אלו התיקונים והסודות שנמסרו למשה בתורה?

ריח) אלא כשהכיסא הקדוש, המלכות, מתעטר ונכלל בתושב"כ, ת"ת, אז כל אלו

ריז) סוד ספר התורה ביום הזה. כמ"ש, ויקראו בספר בתורת האלקים מפורש, ושום שכל ויבינו במקרא. שהסוד של הפסק הטעמים והמסורת וכל אלו הדיוקים, וסודות עליונים, הכול נמסר למשה מסיני. אם התורה נמסרה

באימה, כמי שאין לו פה. כמ"ש, וכִפְתָחוּ עַמְדוֹ כֹּל הָעָם. וכתוב, ואוזני כל העם אל ספר התורה.

רכד כשמוציאים התורה בציבור לקרוא בו, נפתחים שערי השמיים של רחמים, ומעוררים את האהבה למעלה, וצריך האדם לומר כך.

רכה ברוך שמו של ריבון העולם. ברוך כְּתָרְךָ ומקומך. יהי רצונך עם עמך ישראל לעולם, שגאולת ימינך תראה לעמך בבית מקדשך, ולהשפיע לנו ממיטב אורך, ולקבל תפילותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך שתאריך לנו חיים בטוב, ושאני עבדך יהיה נפקד בין הצדיקים, לרחם עליי, ולשמור אותי ואת כל אשר לי, ואשר לעמך ישראל.

אתה הוא הַזֶּן את הכול ומפרנס את הכול. אתה הוא השולט על הכול. אתה הוא השולט על מלכים, והמלכות שלך הוא. אני עבד הקב"ה, שאני משתחוה לפניו ומלפני כבוד תורתו בכל עת ועת. לא על אדם אני בוטח, ולא על בני אלקים אני סומך, אלא על אלקים שבשמיים, שהוא אלקים אמת, ותורתו אמת, ונביאיו אמת, ומרבה לעשות חסד ואמת. בו אני בוטח, ולשמו הקדוש והנכבד אני אומר תשבחות. יהי רצון מלפניך, שתפתח ליבי בתורתך, ותיתן לי בניי זכרים עושי רצונך, ותמלא משאלות ליבי, ולב כל עמך ישראל, לטוב, לחיים, ולשלום, אמן.

רכו ואסור לקרוא בספר התורה, אלא רק אחד לבד, וכולם מקשיבים ושותקים, כדי שישמעו דבריו מפיו, כאילו קיבלו אותה עתה מהר סיני. ומי שקורא בתורה, יהיה אחד עומד עליו, העולה לתורה, ושותק, שלא יישמע אלא רק דיבור אחד בלבד ולא שני דיבורים. לשון קודש צריך להיות קורא אחד, והוא אחד ולא שני דיבורים, ואם נמצאים שניים בספר תורה, הוא גירעון האמונה, וגירעון כבוד התורה נמצא בספר תורה. שצריכים רק קול אחד. וכן צריך להיות מתרגם אחד, שזה קליפה ומוח. כי המתרגם הוא בחינת קליפה, והקורא בלשון הקודש הוא מוח. ואין מוח בלי קליפה.

רכז הכול שותקים ואחד קורא. כמ"ש, וידבר אלקים את כל הדברים האלה. הוא למעלה בראש ההר, וכל העם למטה. כמ"ש, ויתייצבו בתחתית ההר. וכתוב, ומשה עלה אל האלקים. הרי שהיה קורא אחד, ועולה לתורה אחד, למעלה בראש ההר. וכל העם בתחתית ההר מקשיבים ושותקים. וכך צריך להיות בספר תורה.

רכח הקורא בתורה צריך לשים ליבו ורצונו לאלו הדברים שקורא. כי הוא שליח אדונו בסדר דברים להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדימיון עליון, כמו הקב"ה במתן תורה. משום זה מי שעולה לקרוא בתורה, צריך לסדר הדברים

הצורות וכל אלו טעמים ומסורות, כולם נכנסים גנוזים ונרשמים בתוך כיסא הקדוש מהת"ת. ואלו הצורות שהכניס תושב"כ, ת"ת, בתשב"ע"פ, המלכות, היא מתעברת מהם, כאישה המתעברת מזכר. ונשארו אותיות עליונות שבתושב"כ לבדן בקדושתן בלי שום צורה. ולהראות בבית הכנסת, כי הכיסא, המלכות, מתברכת ומתעטרת מתושב"כ ובמלכות הכניס כל אלו הצורות הטעמים והמסורות, והיא מתקדשת ממנו. וצריך להראות באותיות לבדן כראוי.

ריט ואז מתקדש הכול בקדושה העליונה כראוי. כש"כ ביום שבת. ביום הזה צריכים לעלות לתורה שבעה אנשים כנגד שבעה קולות, חגיית נהי"מ דז"א, שהם סוד התורה, ז"א. ובזמנים ובמועדים צריכים לעלות חמישה אנשים בתוך סוד הזה. כי עיקרם של שבע ספירות חמש, חגיית נ"ה, ויסוד הוא כולל שלהם מצד המשפיע, והמלכות כוללת אותם מצד המקבל, וביוה"כ שישה אנשים בתוך סוד העליון הזה, חגיית נהי"י דז"א.

רכ חמישה של מועדים הם חמש מדרגות חגיית נ"ה, למטה ממדרגת אור הראשון, שהיא בינה וג"ר, אלא למטה בז"א, והם סוד התורה, כי ז"א נקרא תורה. שישה דיוה"כ, הם ו"ק, שמחשבים גם את הכולל שלהם, יסוד. ואין כאן תוספת על ה"ס העיקריות. שבעה של יום השבת, הם שבעה קולות, שמחשבים גם את הכולל השני, מלכות. והכול מרמזים על ספירות ז"א.

רכא על שלושה שבימות החול, הרומזים על חגיית דז"א, בר"ח התוסף אחד כנגד המלכות, משום שהשמש, ז"א, מאיר בזמן ההוא ללבנה, מלכות. וזה המוסף שבר"ח, נגד התוספת האמורה. בספר תורה צריך להישמע רק קול ודיבור אחד.

רכב הסידור שעם הקדוש צריך לסדר ביום הזה, ובשאר ימים שיש קריאת ספר תורה, הוא שצריכים לסדר ולתקן תיקון בכיסא אחד, הנקרא תיבה. כיסא צריך להיות בשש מדרגות חגיית נהי"י דמלכות, לעלות עליהם ולא יותר. שכתוב, ושש מעלות לכיסא, המלכות. ומדרגה אחת למעלה, כנגד החכמה שבה, היא התיבה, לשים עליה ספר התורה ולהראות אותה לכל. כי התיבה, חכמה דמלכות, נותנת ראייה לספר התורה, ז"א. שאין ראייה אלא במלכות.

רכג כשעולה שם ספר התורה, אז צריכים כל העם לסדר את עצמם למטה, באימה וביראה בְּרִתָּת ובוזיע, ולכוון את ליבם, כמו שהיו עומדים עתה על הר סיני לקבל התורה, ויהיו מקשיבים ויטו אוזניהם. ואין רשות לעם לפתוח פיהם אפילו בדברי תורה, וכש"כ בדברים אחרים. אלא כולם

ניתנה משני הצדדים, כמ"ש, מימינו אש דת למו. הרי שהתורה היא אש, שמאל, ומימינו. כלומר, ימין ושמאל. וע"כ קוראים בה בבוקר, שהוא ימין, ובמנחה, שהיא שמאל. וע"כ ספר תורה במנחה היא בעשרה פסוקים או יותר. אבל לא פרשה שלמה, כי פרשה שלמה אינה אלא בימין, והימין תלוי מטרם שעת המנחה. אבל במנחה היא שמאל.

רלה בשני בשבוע ובחמישי בשבוע, משום שהמדרגות יורדות למטה, כי בימות החול משמשים יעקב ורחל במקום ז'יין הגדולים, שהם מלבישים מחזה ולמטה דז"א, שהם כלל התורה. כי יעקב בחינת תורה, כמו ז"א. והרי נביאים נבדלו למטה? כלומר, שיעקב מלביש רק נה"י דז"א, שהם בחינת נביאים ולא תורה, כי תורה היא בחינת חג"ת, וא"כ למה קוראים בתורה? אלא ודאי שיעקב מלביש על נה"י דז"א. אבל ט"ס של יעקב, כולם הם כלל התורה. כלומר שיעקב בכללו הוא בחינת חג"ת, תורה, כמו ז"א. וכל ספירה וספירה כלולה מכל ספירה וספירה. וכיוון שכלולים זו מזו הרי יש בכל אחת חג"ת שהוא תורה.

רלו מדרגות העליונות, שבע ספירות חג"ת נה"י דז"א, הן נקראות פרשת השבוע. ואח"כ יוצאות מהן תשע מדרגות המאוחדות יחד, ט"ס דיעקב, ובגלל זה קוראים ט' אנשים, ג' בשבת במנחה, נגד חב"ד דיעקב. וגי' ביום השני נגד חג"ת דיעקב. וגי' ביום החמישי נגד נה"י דיעקב. הרי תשעה. ט"ס נכללות זו מזו, וע"כ יש בכל אחת חג"ת, תורה, ואפילו בנה"י.

רלז במנחה בשבת מתעורר השמאל, ונקודה תחתונה, המלכות, מקבלת בצד שמאל ההוא את התורה. אז בשעה ההיא המלכות נוסעת מצד שמאל, ומציגו אנו קוראים בתורה. כלומר, אע"פ שהמלכות בעצמה אינה בחינת תושב"כ, כיוון שמקבלת מצד שמאל דז"א בחינת התושב"כ, ע"כ אנו קוראים בתורה.

רלח כי המלכות עומדת בט"ס, וע"כ קוראים אנו תשעה אנשים, שהם שישה אנשים, חג"ת נה"י שלה בחול, בשני ובחמישי, ושלושה אנשים, ג"ר שלה. בשעה שמתעורר השמאל במנחה בשבת, לכלול כולם כאחד. והיא מתעטרת בהם בג' צדדים, ימין שמאל אמצע, כמו ג' צדדים עליונים, חג"ת, שהם בכלל הפרשה של שבת שאנו קוראים בבוקר. אע"פ שבמנחה של שבת המלכות מקבלת משמאל, מקבלת מכל ג' הקווים בשליטת השמאל. אשרי חלקו מי שזכה לכבודו של שבת, אשרי הוא בבי' עולמות, בעוה"ז ובעוה"ב.

תחילה בביתו. ואם לא סידר, לא יקרא בתורה. מאין לנו? מאותו דיבור של הקב"ה, מטרם שהשמיע התורה לעם הקדוש. כתוב, אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ואח"כ כתוב, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה. הרי שמטרם שהשמיע אותה לאדם, סידר כל דיבור בפני עצמו. וכך מחויב כל קורא בתורה לעשות.

רכט אסור למי שקורא בתורה להפסיק פרשה או אפילו מילה אחת, אלא במקום שפסק משה הפרשה לעם הקדוש, יפסיק. ולא יפסיק דברי הפרשה של השבת הזו בפרשה של שבת אחרת.

רל כי בשעה שהפסיקו הפרשיות, כל אחת ואחת התעטרה ועמדה לפני הקב"ה. כיוון שהשלימו להפסיק הפרשיות של כל השנה, התעטרו לפני הקב"ה ואמרו, אני משבת פלוני, אני משבת פלוני.

רלא בשעה ההיא קרא הקב"ה ליופיאל הממונה העליון, ול-53 מרכבות הקדושות שתחת ידו, כנגד 53 פרשיות שבתורה, שהתמנו בשימוש לתורה. וכל מרכבה ומרכבה התמנתה. מרכבה זו, על פרשה פלונית שבשבת פלוני, ומרכבה פלונית, על פרשה פלונית שבשבת פלוני. וכל אחת ואחת משמשת אל התורה של השבת שלה, ואסור לנו לערב אלו באלו ולא להכניס מרכבה במרכבה אחרת אפילו כמלוא שעה, ואפילו במילה אחת, או אפילו באות אחת. אלא כל אחת ואחת, כמו שפסק אותם הקב"ה, כמו שהתעטרו לפניו. וכמו שהפקיד את המרכבות על הפרשיות האלו, כל אחת ואחת על המשמרת שלה.

רלב וע"כ כשמתעטר פרשה זו, עולות המילים של הפרשה ההיא שנשלמה בציבור, ומקבלת אותן מרכבה ההיא הממונה על הפרשה ההיא, ומעלה אותן לפני הקב"ה. ואלו המילים ממש עומדות לפניו, ואומרות, אני פרשה פלונית שהשלימו אותי ציבור פלוני, כך וכך. כלומר, אם כהלכתה או שלא כהלכתה.

רלג אם נשלמה הפרשה כראוי לה, עולות מילים אלו ומתעטרות על כיסא הקדוש, המלכות, ומרכבה ההיא משמשת לפניה, כל מרכבה ומרכבה משמשת לפרשה של כל שבת ושבת, כל מרכבה לפרשה שלה. וכולן מתעטרות בתוך כיסא הקדוש, ועימהן הוא עולה להתייחד למעלה למעלה, לז"א. ונעשה, הפרשה והכיסא וז"א, כלל אחד. משום זה אשרי חלקו מי שמשלים הפרשה כל שבת ושבת כראוי, כמו שהפסיקו אותה למעלה.

רלד פעמיים קוראים בתורה בשבת, בבוקר ובמנחה, בשעה שהדין תלוי בימות החול, לעת ערב. כי צריכים לכלול השמאל בימין, כי התורה